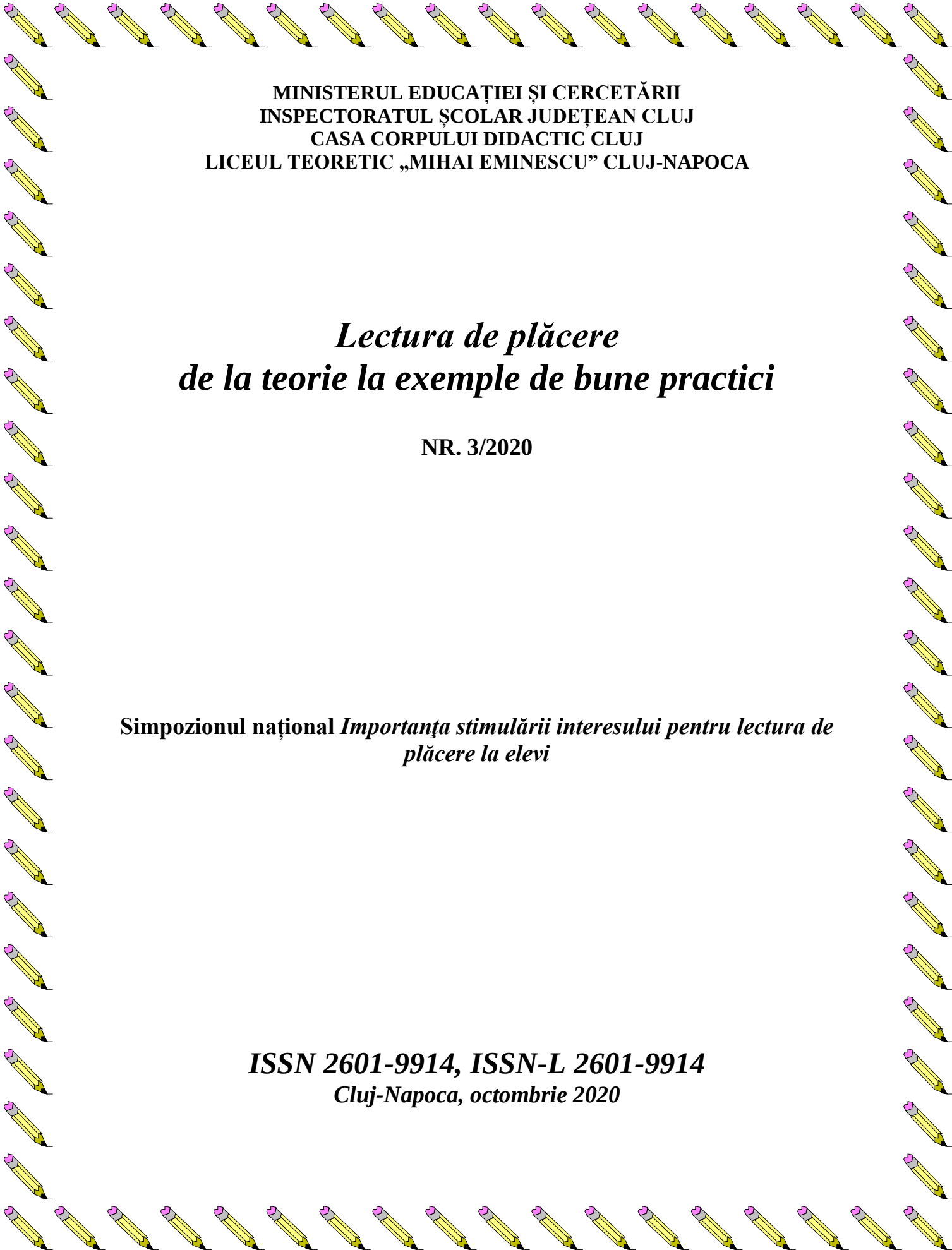

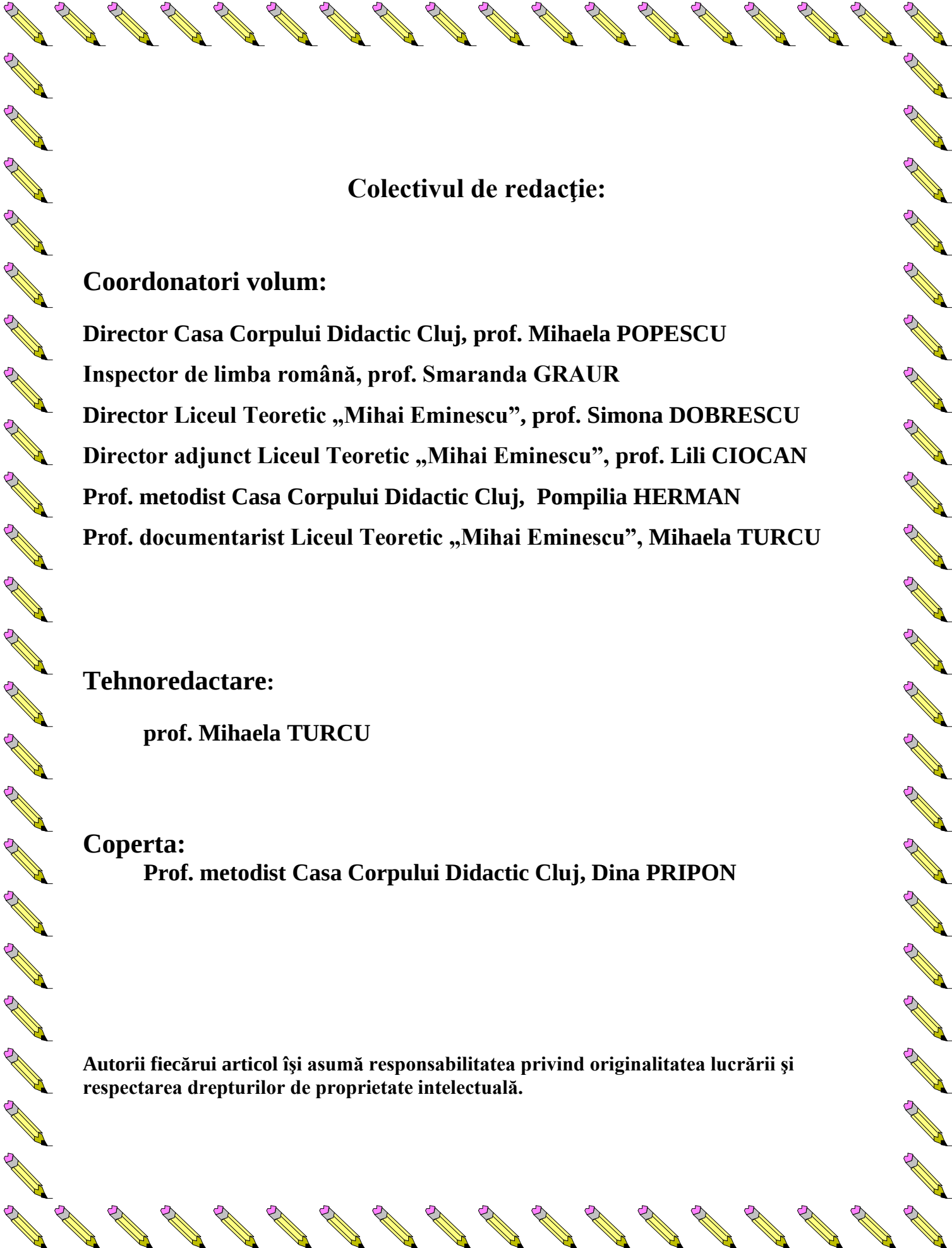
MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN CLUJ
CASA CORPULUI DIDACTIC CLUJ
LICEUL TEORETIC „MIHAI EMINESCU” CLUJ-NAPOCA

*Lectura de plăcere
de la teorie la exemple de bune practici*

NR. 3/2020

Simpozionul național *Importanța stimulării interesului pentru lectura de
plăcere la elevi*

ISSN 2601-9914, ISSN-L 2601-9914
Cluj-Napoca, octombrie 2020

Colectivul de redacție:

Coordonatori volum:

Director Casa Corpului Didactic Cluj, prof. Mihaela POPESCU

Inspector de limba română, prof. Smaranda GRAUR

Director Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, prof. Simona DOBRESU

Director adjunct Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, prof. Lili CIOCAN

Prof. metodist Casa Corpului Didactic Cluj, Pompilia HERMAN

Prof. documentarist Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”, Mihaela TURCU

Tehnoredactare:

prof. Mihaela TURCU

Coperta:

Prof. metodist Casa Corpului Didactic Cluj, Dina PRIPON

Autorii fiecărui articol își asumă responsabilitatea privind originalitatea lucrării și respectarea drepturilor de proprietate intelectuală.

Profesori colaboratori:

Nicolae Berindeiu - Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Cluj-Napoca

Emilia Borza - Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Cluj-Napoca

Maria Alina Ciungan - Școala Gimnazială Viișoara, jud. Cluj

Haricleea Diugan – Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Cluj-Napoca

Marilena Luciu - Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța

Georgiana Lungeanu - Școala Gimnazială „Coresi” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Ioana Matiu - Colegiul Economic „George Barițiu”, jud. Sibiu

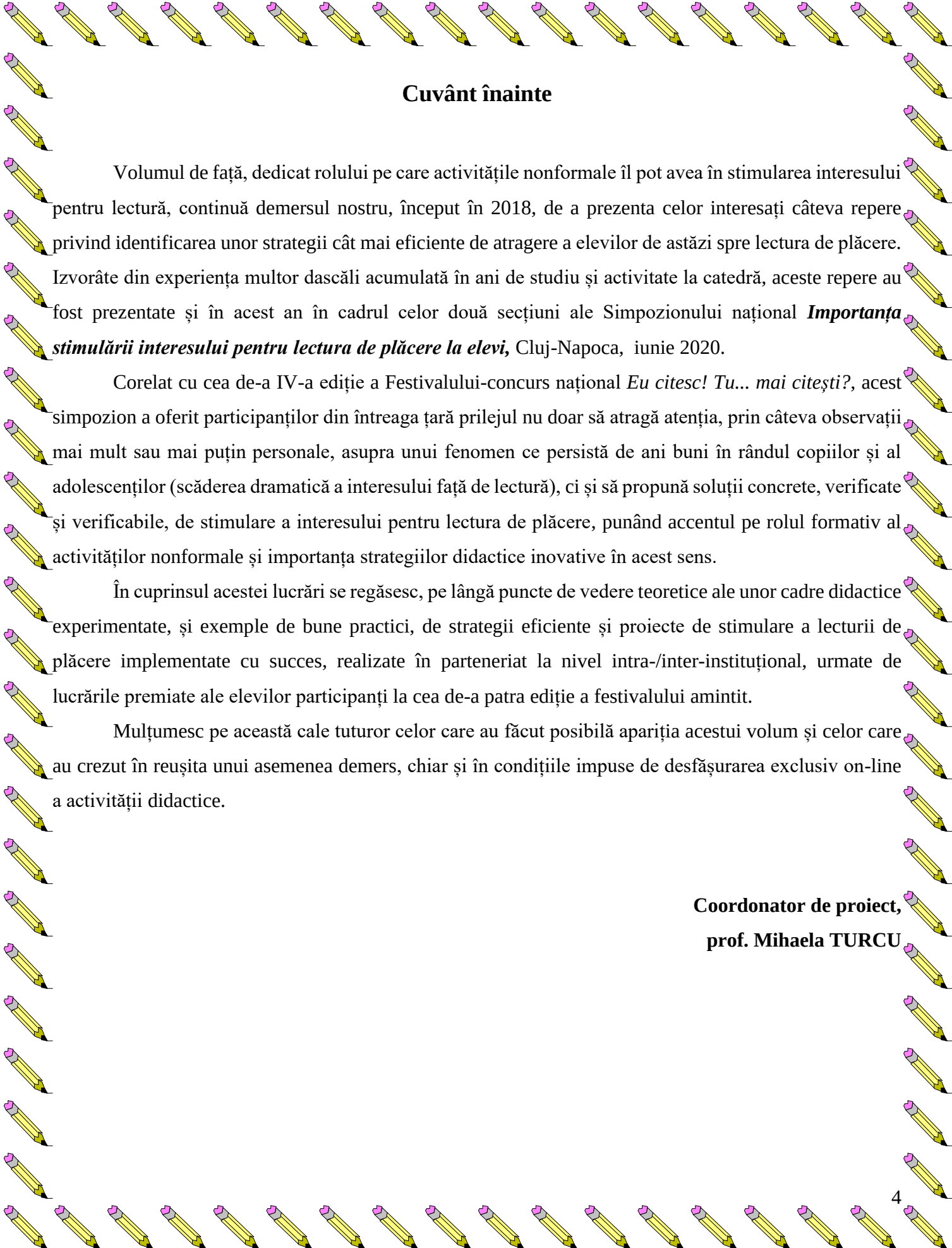
Nicoleta Mirela Pop - Colegiul Național „George Barițiu”, Cluj-Napoca

Diana Carmen Samoilă - Colegiul Național „George Barițiu”, Cluj-Napoca

Mihaela Turcu – Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Cluj-Napoca

Bibliotecari colaboratori:

Ana Maria Ruța – Liceul Teoretic „Avram Iancu” Cluj-Napoca

Cuvânt înainte

Volumul de față, dedicat rolului pe care activitățile nonformale îl pot avea în stimularea interesului pentru lectură, continuă demersul nostru, început în 2018, de a prezenta celor interesați câteva repere privind identificarea unor strategii cât mai eficiente de atragere a elevilor de astăzi spre lectura de plăcere.

Izvorâte din experiența multor dascăli acumulată în ani de studiu și activitate la catedră, aceste repere au fost prezentate și în acest an în cadrul celor două secțiuni ale Simpozionului național **Importanța stimulării interesului pentru lectura de plăcere la elevi**, Cluj-Napoca, iunie 2020.

Corelat cu cea de-a IV-a ediție a Festivalului-concurs național *Eu citesc! Tu... mai citești?*, acest simpozion a oferit participanților din întreaga țară prilejul nu doar să atragă atenția, prin câteva observații mai mult sau mai puțin personale, asupra unui fenomen ce persistă de ani buni în rândul copiilor și al adolescenților (scăderea dramatică a interesului față de lectură), ci și să propună soluții concrete, verificate și verificabile, de stimulare a interesului pentru lectura de plăcere, punând accentul pe rolul formativ al activităților nonformale și importanța strategiilor didactice inovative în acest sens.

În cuprinsul acestei lucrări se regăsesc, pe lângă puncte de vedere teoretice ale unor cadre didactice experimentate, și exemple de bune practici, de strategii eficiente și proiecte de stimulare a lecturii de plăcere implementate cu succes, realizate în parteneriat la nivel intra-/inter-instituțional, urmate de lucrările premiate ale elevilor participanți la cea de-a patra ediție a festivalului amintit.

Mulțumesc pe această cale tuturor celor care au făcut posibilă apariția acestui volum și celor care au crezut în reușita unui asemenea demers, chiar și în condițiile impuse de desfășurarea exclusiv on-line a activității didactice.

**Coordonator de proiect,
prof. Mihaela TURCU**

Partea I – lucrări simpozion

LOCUL UNDE TRĂIM LITERATURA

Prof. Emilia BORZA
Prof. Nicolae BERINDEIU
Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Cluj-Napoca

Prefer să cred că sunt personaj al unei cărți nescrise. Prefer să îmi regăsesc cuvintele în unicul univers pe care îl cunosc, pe care îl respir și pe care îl accept. Nu am aer fără cărți! Nu vreau să trăiesc în neant, într-o lume goală și străină pe care o văd totuși zi de zi. Îmi construiesc propriul cămin de vise.

*Un **Cuib de cuci**, pentru o pasăre rătăcită. Și nu zbor deasupra lui. Îl scald în lacrimi reci, condensate. Îl transform în humusul vieții mele. Și parcă nu e destul! Cartea tot nu a fost scrisă încă. Eu rămân un personaj anonim pe o scenă a increatului, jucând într-o piesă cu un scenariu absent! Nici nu pot conștientiza cum a trecut timpul și nici nu-mi amintesc cum era înainte literatura. S-au scurs trei ani de când citeam **Lăstarul meu de portocal**. Eram parcă eu cea care își îngrijea portocalul ca unica rază de lumină din viața sa. Eram eu cea care plângea la fiecare lovitură primită și simțea durerea de parcă orice ghiont îi lăsa urme adânci și gândeam că poate, când voi termina romanul, voi descoperi vânătaile copilului de atunci. Dar nu a fost așa! Nu s-a transformat nimic în realitate, iar, acum, după atâta timp, știu însă că asta a fost doar o întâmplare. Totul devine real atunci când exprimă realitatea. Fiecare dintre noi are ceva din **Fata Nesăbuită** ori de la Nicolas (din **Magicianul**). Eu îmi descopăr în orice clipă râsul,*

visele și gândirea în cel ce mi se oferă ca personaj. Dar partea bună e că nu sunt eu. E doar o parte din mine! Știu atunci că, oricât aș citi, nu voi înceta să mă regăsesc, să înțeleg că literatura nu are sfârșit sau început, ci ea pur și simplu există (prin fiecare dintre cititori și pentru fiecare altfel).

Recuperez în suflet imagini stilizate asupra primelor atingeri cu lectura. Eram în clasa a IX-a, când a început totul. Eram cea mai mică dintre toți cei din Clubul de Lectură, pe care noi am hotărât să-l numim Clubul „**Miercurea lecturii**”. Îmi era frică să îmi spun părerea. Știam că pot să distrug o carte prin cuvinte și îmi era rușine, poate ciudă, când auzeam păreri contrare alor mele. Am continuat să păstrez impresii doar pentru mine însămi, ajungând, totuși, să simt că deveneam inutilă celorlalți. Din momentul în care am început să vorbesc însă, nu m-a mai oprit nimeni! Au rămas dragi sufletului meu **Eseu despre orbire și Colecționarul**, iar, de curând, **Flori pentru Algernon**. Din fiecare a rămas viu ceva. Trăiesc ca un fluture orb, prins în capcana timpului, urmând a fi folosit ca experiment pentru viitoarele generații. După atâta timp știu însă că nu există literatură proastă, ci doar nepotrivită. Întotdeauna vor exista păreri contrarii când vine vorba de a plăcea sau a displăcea un anumit tip de literatură. Văd asta miercuri de miercuri, în ochii celorlalți și în ochii mei (Anamaria Mihăilă)

Am transcris aici gândurile transpuse pe hârtie de o cerchistă care a luat parte la înființarea a ceea ce am considerat un cerc de lectură în care, vă vine să credeți sau nu, se consemnau sub forma unor procese-verbale subiective, discuțiile pe marginea cărților citite.

Oare cum vine ideea unui jurnal al clubului de lectură? Firesc, dacă membrii lui fac și revista școlii. Pe lângă aceasta, ei trebuie să fie și niște cititori de elită sau, cum și-au spus pe afișul-emblemă al clubului, niște campioni ai eleganței în discuțiile despre marile lor lecturi – nu altfel decât cititori cu stil, deci oameni de cultură. Cumva s-a ținut cont și de sugestia cronicarului, ca, și în aproape *cumpletele vremi ale anilor noștri*, să se facă *iscusită zăbavă*, „că nu iese alta și mai frumoasă și mai de folos în viața omului decât cetitul.”

Așadar, pe urmele lui Costin, „să nu să treacă cumva cu uitarea”, am luat cu toții hotărârea de a ne consemna nu numai lecturile, ci și discuțiile. Dar mai mult decât orice, era necesar să fie *scoasă lumii la vedere*, atmosfera destinsă, dincolo de toate constrângerile didactice. Trebuia să transpară inefabilul clipei, parfumul acela de neșters, când se ieșea din acest deja cumplit cotidian al nesfârșitelor crize douămiiste. Și, nu ca să ne lăudăm, să știți că se ieșea cu brio, pentru că se depășește, totuși în limitele bunei cuviințe, distanța ce desparte, prin definiție, profesorul de elevi – pe lângă discuțiile despre cărți, se spun și bancuri, glume, povești personale, făcându-se referiri și la situația politică sau socială, ba chiar la muzică (nu atât la cea clasică pentru a nu ne crede chiar atât de cuți)... și nu în cele din urmă la sport. Altfel, sunt aduse în discuție și diverse aspecte științifice

(cum sunt cele legate de activitatea creierului (ex.: cu care emisferă râdem și cu care ne întristăm sau la care se raportează mai mult bărbații și la care femeile). Desigur astea nu se făceau fără o anume legătură cu cartea aflată în discuție. Și dura până când, totuși, cineva trebuia să restabilească situația pe cale de a se pierde. Acesta și era rolul profesorilor coordonatori, care intervin când divagațiile sunt, pe undeva, și exagerate – cu bună știință, chiar ludic – de către elevi, pentru ca îndrumătorii lor să-și preia în cele din urmă rolul. Atunci, zâmbetele și râsul lor sunt, postmodernist, ușor ironice.

Pe de altă parte, există și orgoliul sau vanitatea unei asemenea întreprinderi în cazul jurnalului de lectură (câți nu ar vrea să se vadă scriind și apoi apărându-le numele pe pagina tipărită?), când el, deopotrivă, îndeplinește și un rol de învățător, educându-l, insesizabil, pe cel care scrie. Intenția este ca lucrul să iasă și bine făcut, astfel ca totul să dobândească aura exemplarității, ieșind în evidență nu doar cum și ce se discută în această desăvârșită interrelaționare, ci și cum se poate încerca și dobândi acest cumplit meșteșug al scrisului. La început s-a mers mai anevoie, articolele fiind mai scurte, dar nu și lipsite de naturalețe și substanță, debutându-se cu aceea care făcea și revista școlii – de fapt, ea stârnindu-ne cu o carte aproape pentru copii: *Lăstarul meu de portocal*. Însă odată ce ne-am dat seama cât de frumos vorbim și ce idei *scoatem* chiar și dintr-o carte care, credem, nu va avea ceva importanță pentru istoria literaturii, ne-am entuziasmat la sugestia unui jurnal al clubului de lectură unde va fi (sur)prinsă fiecare întâlnire. Și cum s-a nimerit ca prima noastră întâlnire să fie miercurea – dată importantă: 11 februarie –, am hotărât ca, pe veci, gruparea noastră de lectori ce, cu timpul, vor fi cu atât mai avizați, să se numească întocmai – *Miercurea lecturii* –, iar programul, adică următoarea carte, să fie stabilit din mers, după cum îi va fi fost voia și plăcerea fiecăruia (așadar, să fie cu luare aminte: nu profesorul stabilește ce să fie citit aici, că pierde plăcerea). Și, de multe ori, cel care propunea nici măcar nu citise cartea, însă auzise de ea că-i bună, că-i faină, că-i cu francmasoni etc. Conta și rumoarea.

Mai mult, treptat, s-a produs o anume emulație, și de unde, la început, cu greu se găsea cartea care să fie propusă, mai apoi, cu greu se biruia avalanșa de titluri. Iar cum întâlnirile erau săptămânale, am hotărât să ne creăm răgazul necesar pentru romane, așa că între ele să citim poezie. Înseamnă că nu a fost nimic prestabilit și că *planul* mult preafericitelor noastre întâlniri, cum spunea cândva *Cărtărescu* despre așa-crezuta elaborare, s-a făcut odată cu *substanța* clubului, cu chiar membrii lui, cu devenirea lor. Aceasta se și vede din evoluția și tipologia textelor, autentice procese-verbale sau dări de seamă despre cum se poate pierde timpul în cel mai plăcut mod cu putință. Fie că veți vrea să le spuneți într-un fel sau altul, că e greu în a le defini, precum și este literatura, toate acestea iau alura unor mici recenzii sau cronici literare colective, consemnate de un cronicar de serviciu, stabilit însă pe loc și *ad hoc*, de bună voie și

nesilit de nimeni, ca la orice mariaj dorit a fi predestinat eternității. Sunt, în fond și niște recitiri și rescrieri, recuperând masive sau suple capodopere, de la amplul *Munte vrăjit* până la *Hamlet* și *Furtuna*, neuitând să trecem, cu *Bunavestire*, atât prin postmodernitatea banalului și a mediocrității, cât și prin literatura română – și nu doar dintr-o inerentă loialitate națională, motivabilă, de altfel, prin spusele celui care pare a-i da o normă fidelității, Nicolae Manoliescu, când consideră că *valoarea ei nu se măsoară, ci se trăiește*. Iar fiindcă valorile trebuie privite nu retrospectiv – în felul acesta ajungând la preceptul lovinescian asupra clasicilor (și, inerent, capodoperelor) despre care vorbesc toți, nemaicîntîndu-i nimeni –, ci și prospectiv, cu încredere, am discutat și consemnat valori în devenire, necanonizate încă, de la *Pământul de sub tălpile ei* și *Zbor deasupra unui cuib de cuci* la *Numele trandafirului* și *Pendulul lui Foucault*. Totodată, în același proces al estetoterapiei (cum potrivit îl numea un medic în *Dilema*) și considerând, odată cu Voltaire, că *toate genurile sunt bune, în afară de genul plicticos*, s-a citit și scris, cum s-a sugerat mai sus, nu doar despre acele romane, cât de cât raportabile la valoare și plăcere, ci și despre poezie sau teatru, ori chiar în legătură povești, precum cele din *Tristeți de lămâie*, sau s-a abordat autorul de serviciu în ale succesului, Coelho, a cărui carte, *Veronika...*, la fel ca pe aceea a lui Barnes, noi, *clubbers*, am lăsat-o, firesc, să moară.

Totuși, când se văd, acum, aceste cronici în devenire, transpar din ele veritabile portrete de autor (mai infantil sau liricoid ori emfatic sau deja cu mână sigură) și de real cititor, cu interes pentru litere, de la un lector itinerant (l-am numit așa pentru că trece pe la sectorul lectură, cum trece în pasiune/aprindere momentană și pe la altele) și de multe ori supus constrângerilor sociale de modă (citește pentru că citesc și alții) la lectorul „ipocrit”, avizat, cu cât mai multe posibilități de sens. De asemenea, se văd și cititori neavizați încă, unii chiar naivi sau alții *specializați* doar pe șoc și nonconformism (cu plăcere, mai ales, în cărțile înclinate spre devianță), dar și normali, cu plăceri în ceea ce corespunde simțului comun (citind pentru că ficțiunea le satisface dorințele și compensează prin identificare, nedorind de altfel ceea ce să le contrazică așteptările). Mai se vede, însă, printre *clubberii* noștri, cel absorbit și cel cu înclinație spre ludic, deci un cititor „ludic” (accepție Victor Nell), aproape un „arhilector” (Riffaterre), cu deosebită plăcere în a citi mai multe cărți pe săptămână și din domenii cât mai variate, cu mare comprehensiune și capacitate hermeneutică, transparente și în „exprimarea articulată” (Matei Călinescu), și în aceeași sensibilitate deosebită atât față de „vraja unei povești”, cât și față de „potențialul de transă” al oricărei cărți, fie ea și științifică... Și tipologiile ar putea continua la nesfârșit, trecând prin cele ale lui Paul Cornea, Matei Călinescu și, cu precădere, prin ale lui Andrei Pleșu: cu *cititor bulimic*, în consum nediferențiat; cu mai vechiul *specializat*, unul „de idei”, nemaicîntînd pentru plăcere și emoție, ci, pervers, pentru a recunoaște ceea ce știa deja teoretic, și chiar școlărește, cu liste obligatorii, concentrat la maximum asupra

autorului citit, căruia îi epuizează, nediferențiat, toată creația; cu cititor suspicios, anchetator – un psiho(socio)lector ce suspectează autorul dacă nu e un alienat, gay drogat, francmason etc.

Prin urmare, cu lecturi intensive, de profunzime, sau extensive, rapide, neangajate, suntem, niște cititori cu stil, cu ținută lectorială, nelăsând nimic la o parte și reflectând mereu la ceea ce și cum citim. Iar scrisul din revista-jurnal a clubului nostru de lectură, chiar pe aceasta o dovedește – plăcerea de a citi – , așa ca, precum baba călinesciană, să se mire toți internații, îl întreba cândva pe autor: *Tot mai citești, maică?*

POVEȘTILE COPILĂRIEI

Prof. Maria Alina CIUNGAN
Școala Gimnazială Vișoara, jud. Cluj

O prioritate a școlii dintotdeauna a constituit-o studierea limbii române, ca mijloc de comunicare interumană și de conștiință a identității noastre spirituale și culturale și, totodată, ca bază de formare a culturii generale. Reforma presupune aspecte noi de abordare a predării limbii și literaturii române în școală, permițând asocierea, prin motivația și interesul elevului, la actul complex al cunoașterii și autoformării permanente.

Pornind de la faptul că structurarea deprinderilor, abilităților și cunoștințelor de limbă și literatură română nu se obțin pur și simplu printr-o receptare pasivă, ci prin acțiunea conștientă a elevului, am ales pentru clasele a V-a și a VI-a formula de „Cerc de lectură”. Am considerat că această formă de organizare a unor activități stimulează creativitatea în rândul elevilor, îi familiarizează cu diferite genuri artistice, le prilejuiește confruntări de opinii pe marginea creațiilor prezentate și prin aceasta, constituirea unor criterii de judecată a creației literare.

Într-o perioadă în care internetul domină cea mai mare parte a timpului liber al elevului organizarea unor activități atractive, cu conținut, îmbinarea cântecului cu povestirea, ghicitoarea și proverbul, întâlniri cu personalități marcante, participarea la lansări de carte, concursuri pe diferite teme, realizarea de portofolii cu și despre scriitori, desene, ilustrând scene din opere literare, dramatizări, pot atrage elevul în lumea minunată a cărților, încurajând talente, cultivând sensibilitatea elevilor față de frumosul din artă, din natură și societate, din om.

Pentru a putea aplica toate noțiunile discutate cu elevii la orele de limba română și a vorbi și despre copilăria și familiile lor am realizat un proiect educativ „Poveștile copilărie” având ca suport bibliografic romanul „Amintiri din copilărie” de Ion Creangă.

Scopul acestui proiect a fost creșterea interesului elevilor pentru lectură prin organizarea de prezentări atractive, originale de omagiere a marelui scriitor. Copiii cunoșteau conținutul unora dintre povestirile romanului, dar nici unul nu citise încă această operă literară în întregime.

Pentru început s-a vizionat filmul după romanul „Amintiri din copilărie” în regia Elisabetei Bostan. Au avut un impact deosebit atât graiul moldovenesc, cât și viața oamenilor din acea perioadă. Am insistat și asupra unor date biografice și bibliografice despre autor urmărind secvențele unei *Enciclopedii Virtuale–Ion Creangă*, realizată de Societatea Culturală „Noesis”. Nu mică le-a fost mirarea când au apărut pe ecran manuscrisele marelui scriitor, Casa Memorială și obiectele din interiorul acesteia.

Cercul nostru de lectură număra 17 membri. Pentru a citi toți sau, cel puțin, a-și face o idee despre conținut, am împărțit cele patru părți ale romanului în 17 unități. Fiecare și-a citit secvența, a povestit-o așa cum a înțeles-o și a realizat și un desen semnificativ. Rezumatele au fost prezentate colegilor, în una din ședințele cercului și apoi așezate în ordine într-un „Alt fel de roman”. S-a ajuns la concluzia că toți cunosc acum, în întregime, conținutul acestei opere literare stârnindu-le interesul de a mai citi și altele cu aceeași temă.

Pe baza bibliografiei primite au realizat un portofoliu de autor și două postere cuprinzând imagini din viața și activitatea marelui scriitor. Cei mai inspirați și-au imaginat un dialog între Ion Creangă și

reporterul Emisiunii „Poveștile copiilor” Daniela Andronache, iar alții au pus pe tapet propriile amintiri sub titlul „Întâmplări hazlii trăite de noi”. Pentru realizarea acestei activități s-a improvisat un studio de televiziune. Reporterul a luat interviul, iar elevii invitați în studio și-au prezentat amintirile lor așa cum au considerat, fără a avea pretenții a fi deosebite. Prin aceste compuneri ei au fost sinceri povestindu-și viața din perspectiva copilului fericit sau mai puțin fericit. „Actorii” și-au intrat repede și bine în rol stârnind aplauzele colegilor și părinților prezenți. Am întâlnit în portofoliul elevilor, printre altele, și două rebusuri care conțineau moldovenisme utilizate de autor în opera sa. Rezolvarea lor nu a creat probleme, chiar amuzându-i pe unii dintre ei.

Interviu cu Ion Creangă

Reporter – Bună ziua tuturor! Sunt Daniela Andronache. În cadrul emisiunii noastre de azi ”Poveștile copiilor” v-am pregătit o mare surpriză. Ne aflăm în pitorescul Humulești, din frumoasa regiune Moldova, sat vechi răzășesc, cu Ozana cea frumos curgătoare și limpede ca cristalul, în care se oglindește de atâtea veacuri Cetatea Neamțu. Aici am întâlnit oameni harnici, tot unul și unul. Aici s-a născut și marele nostru scriitor Ion Creangă. Iată-l în mijlocul nostru pentru a ne dezvălui câteva secrete din viața sa. Vă mulțumim că ați acceptat invitația noastră și v-ați răpit din timpul dumneavoastră atât de prețios.

Creangă – Vă salut și eu și mă bucur foarte mult că mă aflu la această emisiune.

Reporter – În studio, alături de noi, sunt și trei elevi de la Școală Generală din Humulești, membri ai Cercului de lectură ”Cartea-cea mai fantastică dintre lumi”, care doresc să vă povestească întâmplări din viața lor, inspirați fiind de amintirile dumneavoastră.

Creangă – Superb, abia aștept să-i cunosc și să le ascult poveștile....

Reporterul - Domnule Creangă, ce ne puteți spune despre satul în care v-ați născut, satul Humulești?

Creangă – Humuleștiul este un sat mare și vesel împărțit în trei părți: Vatra Satului, Delenii și bejenii. Oamenii sunt harnici și fac mare cinste pe unde se duc.

Reporter – Când v-a venit ideea de a vă scrie amintirile?

Creangă – Plăcându-mi să vorbesc vrute și nevrute, m-a auzit într-o zi Bădia Mihai și m-a sfătuit să și scriu ceea ce spun. Îmi place să povestesc tuturor ceea ce știu, să învăț lumea ce e bine și ce e rău, dar să și ascult poveștile altora.

Reporter – Ce școli v-au îndrumat pașii spre a deveni ”maiestrul poveștilor”, așa cum sunteți numit?

Creangă - Pe vremea mea școala era altfel. Primele clase le-am făcut la noi în sat cu bădița Vasile a Ilioaiei, dascălul bisericii, un holtei frumos și harnic de care-mi aduc aminte cu mult drag. Apoi, îndrumat de mamă, am plecat cu bunicul la Broșteni. Am fost cazat la una Irinuca, la care, într-o zi m-am trezit plin de ciucuri de râie căprească. Mai târziu s-a deschis Școala Domnească.....galbeni, stupi și oi s-au prefăcut în parale pentru plata școlii. A urmat Fălticeniul și Socola. Nu prea îmi venea să las satul și să plec, dar mort-copt, trebuia să fac cheful mamei. Am plecat cu moș Luca și Zaharia cu niște cai ca niște mâți leșinați. Și azi îmi aduc cu drag aminte de acei ani.....

Reporter – Din câte observ, acestea sunt amintiri scrise și în romanul dumneavoastră, ”romanul copilului de oriunde și oricând”. Care dintre aceste amintiri v-au rămas în minte și acum și vă face să râdeți cu poftă, deși, atunci, poate ați mâncat papara ca Smărăndița Popii?

Creangă – Da! Amintirea care mi-a rămas vie în minte și astăzi este când am furat cireșe de la mătușa Mărioara. S-a întâmplat cam așa: M-am dus să-l cer la scăldat pe vărul meu deoarece era o zi caldă și frumoasă. Din fericire pentru mine, el nu era acasă. Luându-mi ziua bună și regretând că nu am cu cine merge la baltă, m-am furișat în grădina mătușii, m-am urcat în cireș și ”începui a înfuleca” de parcă nu mai mâncasem niciodată așa o bunătate. Ghinion! Am fost văzut de vicleana mătușă, care se înființă cu un par la baza pomului ca să mă lovească. Speriat, am reușit să sar din pom și să fug prin cânepa din grădină. Mărioara după mine... și eu fuga... și ea fuga..... și eu fuga.....și ea fuga... până am dat toată cânepa palancă la pământ. Într-un final am sărit gardul și ”p-aici ți-e drumul”... Acasă am fost cuminte în ziua aceea și am făcut tot ce mi se cerea. Seara am auzit vorbe de revoltă la poartă. Era mătușa cu uncheșul, care i-au cerut tatălui să-i plătească paguba. Asta e... a plătit tata, dar nici eu nu am scăpat

Reporter – Vă mulțumim pentru amabilitatea cu care ne-ați răspuns întrebărilor, și cu permisiunea dumneavoastră aș dori să dau cuvântul acestor elevi pentru a ne împărtăși și ei câte ceva din copilăria lor. Vă rugăm să vă prezentați și să ne citiți întâmplările voastre.

Ramona – Bună ziua! Sunt Ramona. Este o onoare pentru mine să fiu aici alături de marele nostru povestitor și vă mulțumesc pentru invitație. Povestea mea sună cam așa: Într-o zi, eu și verișorii mei, Andra și Mircea, am mers la bunicii noștri. Când am intrat în curtea bunicilor noștri, Mircea a zărit o minge. Nu s-a putut abține să nu o ia și să dea cu piciorul în ea. Eu și Andra i-am zis ca vrem să ne jucăm și noi cu el. A acceptat. Am ieșit în drum, lângă un izvorăș micuț și am început a ne juca, dar dintr-o dată, s-a auzit ceva dintr-un tufis. Toți 3 eram speriați! Când ne-am apropiat, ce să vedem? Un iepuraș mic și drăguț care mânca iarbă. După, noi am respirat liniștiți. Se lăsase seara. Noi am intrat în casa bunicilor

noștri și le-am povestit tot ce s-a întâmplat. Nici ei nu au putut să se abțină și au început să râdă, pentru că Mircea era băiat și s-a speriat și el.

Costi – Bună ziua! Sunt Costi și-mi place foarte mult să le povestesc tuturor năzdrăvăniile mele.

Într-o zi, iarna, am ieșit afară la aer curat. M-am urcat pe un munte de zăpadă. Părea stabil până când am ajuns în vîrf. Deodată cad pâna la brâu cu picioarele în zăpadă. Strig... nimeni nu mă aude. Atunci, spre bucuria mea, apare surioara mea de 3ani și se uită la mine ca la felul 3. O rog să meargă acasă să îl cheme pe tata, dar cum era ea mică, tata nu înțelegea ce zice. Ea a rămas în casă. Asta se întâmpla dimineața și nimeni nu era afară. Am stat așa o oră întreagă. Am încercat să-mi strig prietenii, m-am zbatut să ies, dar nu am reușit. Îmi era foarte frig. În sfârșit iese iar sora mea afară și se uită la mine ca o pisicuță. Eu îi fac semn să îmi cheme prietenul, de la etajul 9. Se duce ea încet și se întoarce cu Laurențiu după vreo oră. Mă scoate de acolo și mă duce în brațe până acasă la etajul 7. Eram înghețat și nu puteam se merg. Când am ajuns, mama m-a întrebat de ce nu am sunat la telefon. Eu atunci mi-am tras o palma în frunte și am început să plâng de ciudă. Acum îmi vine să râd când mă gândesc....

Andreea – Bună! Sunt Andreea. Întâmplarea pe care mi-o amintesc cu drag și mă face să zâmbesc și acum este: eram singură acasă cu prietenele mele necuvântătoare, papagalul Coco și turturica Guguța. Mă pregăteam să plec la școală, având cursuri după-amiază. Simțeam că-mi lipsește ceva, dar ce anume? Ah! ochelarii...Oare unde sunt? Îmi răsună mereu în minte vocea caldă a mamei: "Andreea, să nu-ți uiți ochelarii!"

Ce Dumnezeu, oare unde sunt? Și-ncepeam să caut de zor. Coco dansa în colivie și ciripea neîncetat, iar turturica dădea din aripioare, iar eu nu mă puteam concentra.

-Vouă vă arde de cântat, iar eu nu-mi găsesc ochelarii. Am răscolit biroul, patul, cum e posibil? Eram de negăsit.

Plecasem în grabă, lăsând în urmă cântecele păsărelelor. Coboram scările plângând. Credeam că mama va afla ca nu mi-am luat ochelarii și mă temeam să nu fiu muștrată.

La parter, o vecină văzând că plâng m-a întrebat:

-De ce plângi?

-Nu-mi găsesc ochelarii!

-Ce simpatică ești! Dar îi ai pe nas!

- Cum? Am dus mâna la ochi și ochelarii erau acolo.

- Mulțumesc, n-am realizat și de când îi caut....

Aceasta întâmplare n-am uitat-o nici astăzi și va rămâne nemuritoare în sufletul meu și al vecinei de la parter.

Creangă – Ha! Ha! Ha! Excelent! Vă felicit copii! Vă doresc mult succes în continuare, și de ce nu, poate mai târziu unul dintre voi îmi va călca pe urme într-ale scrisului.

Reporter – Vă mulțumesc tuturor pentru participarea la emisiunea ”Poveștile copiilor”. Cred că s-ar potrivi să încheiem cu citatul: ”Deschide cartea să citești ce au scris alții, închide cartea să scrii ce gândești tu...” La revedere!

Am participat cu cinci dintre membrii cercului de lectură la concursul „Trăiește-ți visurile citind o carte!” desfășurat la Cluj–Napoca, având ca scop promovarea lecturii de plăcere în rândurile elevilor.

Fiecare echipaj și-a prezentat proiectul ce avea la bază activitățile desfășurate în școală. La această „sărbătoare” s-au prezentat un număr de 11 echipaje. Datorită prestației elevilor, școala noastră s-a situat pe poziția a II – a.

Succesul ne-a determinat să prezentăm proiectul la Simpozionul „Limba și literatura română – Creativitate și inovație” desfășurat la Școala „Mihai Viteazul” din Câmpia Turzii, simpozion în care au fost promovate produsele copiilor și imaginea CDI-ului de la Școala Gimnazială Vișoara, unde profezez de peste 20 de ani.

Creativitatea, spontaneitatea și imaginația copiilor e atât de bogată încât e păcat să-i ținem încorsetați în acest conglomerat format din experiențele trecute, de condiționările și programările noastre. Trebuie să-i lăsăm să-și exprime sentimentele, pentru că bucuria lor e și a noastră și mai târziu să nu-i facem să regretă și să le fie rușine de o lume din care au ieșit.

„REVEDERE...” CU MIHAI EMINESCU

- activitate inspirată de Teoria Inteligențelor Multiple (H. Gardner) –

**Prof. înv. primar Hariclea DIUGAN
Liceul Teoretic Mihai Eminescu Cluj-Napoca**

Activitatea se dorește un îndemn adresat elevilor de a descoperi lectura și adevăratele valori artistice și morale, de a descoperi cartea (lectura) ca mijloc de formare a personalității. Totodată, prin această activitate se dorește o mai bună cunoaștere a potențialului fiecărui copil, a tipurilor de inteligență care predomină la fiecare, în vederea adaptării demersului didactic pentru cea mai bună dezvoltarea a elevilor.

Scopul acestei activități era de a stimula interesul pentru lectura de plăcere, de a dezvolta vocabularul, de a dezvolta capacitatea de receptare a mesajului scris, de a stimula învățarea prin cooperare.

Dintre obiective disciplinare aș putea aminti: inițierea în lectura unor texte literare din opera lui Mihai Eminescu, îmbogățirea cunoștințelor prin intermediul lecturii citirea corectă în ritm propriu a unui text la prima vedere, exprimarea corectă a ideilor oral /scris.

Activitatea s-a derulat la clasa a doua, în decursul a două ore și jumătate și a debutat cu acest motto: „Fiecare dintre noi se naște cu anumite talente pe care este bine să la descoperim din timp ca să le putem dezvolta. Specialiștii în educație au descoperit mai multe astfel de talente, iar noi azi vom încerca să lucrăm pe rând la toate pentru a vedea la final, care ne-au plăcut cel mai mult și care ne-au făcut să ne simțim bine atunci când am rezolvat sarcinile și am făcut-o fără prea mult efort.”

Pentru început am explicat cuvintele noi, expresii, mesaj. Apoi am citit cerințele și am oferit explicații la ce au de făcut (am renunțat la inteligența kinestezică din motive de timp). Pentru a fi mai atractivă activitatea, pentru denumirile inteligențelor am asociat un cuvânt mai simplu, pe înțelesul lor.

Astfel, inteligența intrasocială a fost redenumită „Prietenii”, iar cea interpresonală „Visătorii”, iar cea lingvistică „Cititorii”.

„Matematicienii” au avut scrise următoarele sarcini: „Numără versurile, silabele din prima strofă, semnele de punctuație. Adună numerele găsite! Scrie o problemă folosind o scădere, dar și elemente din poezie! Lucrați în perechi!”; „Cititorii” au avut aceste cerințe: „Memorează o strofă la alegere. Transcrie caligrafic cel puțin patru versuri. Scrie un dialog (din imaginația) dintre tine și codru. Lucrează individual!”. Pentru „Muzicieni” au avut de realizat acestea: „Creează o melodie potrivită pentru mesajul poeziei. Alege cu atenție versurile pe care le vei cânta! Cântă colegilor această melodie folosind și gesturi, mișcare. Lucrați în echipă!”. Pictorii s-au delectat cu sarcinile de mai jos: „Redă prin culoare și formă mesajul unor versuri ale poeziei, la alegere. Folosește nuanțe potrivite! Lucrează individual!” Iar „Naturaliștii” au avut de lucru următoarele cerințe: „Fă o listă cu toate cuvintele care denumesc elemente din natură. Scrie trei informații pe care le știi despre unul dintre ele. Scrie asemănări și deosebiri între: om și izvor / om și codru. Lucrați în echipă! „Prietenii” s-au întâlnit și au avut de făcut următoarele: „Imaginează și scrie un dialog între codru și vară sau între codru și iarnă. Transpune-l într-o scurta piesă de teatru. Lucrați în echipă!. Pentru „Visători” am dat spre rezolvare sarcinile: „Dacă ai fi în locul codrului ce ai fi răspuns poetului? De ce crezi că sunt importante pentru codru: păsările, femeile, izvorul? Explică! Lucrează individual!”

Elevii au fost așezați în grupe de câte trei, fiind aleși aleator pentru început; urmând ca apoi să se rotească la un „centru” de activitate/inteligență, astfel încât, până la sfârșit să parcurgă cât mai multe. Au fost îndrumați de către cele două cadre didactice implicate, învățătorul și profesorul documentarist. La final s-a realizat evaluarea care a constatat în recitare, expoziție, dezbateri.

ÎNTRE NECESITATE ȘI PLĂCERE: LECTURA ȘI ROLUL EI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII

Prof. Marilena LUCIU
Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța

Nu găsesc alt mod mai bun de a-mi începe lucrarea pe o temă despre importanța și frumusețea lecturii decât prin a rememora momentul în care m-am îndrăgostit eu însămi de lumea cărților. Aveam opt ani, știam să scriu și să citesc bine, fusesem chiar precoce în învățarea cititului, dar această activitate nu prelua interesul pentru joacă specific vârstei. Eram în vacanța de vară de după finalul clasei I, la bunici. Stăteau la casă, demolată mai târziu, în locul ei repartizându-li-se un apartament, după un sistem de urbanizare tipic acelei perioade care poate unora dintre dv., nu foarte tineri, le este cunoscut. După zile însorite și calde în care mă puteam zbungui pe stradă cu copiii de vârstă apropiată, a venit o zi cu ploaie și, exasperați de cererile mele repetate de ieși afară și de același „mă plictisesc“, bunicii m-au luat de mână și m-au dus în camera verișorului meu mai mare, elev de liceu, să-mi aleg din biblioteca lui o carte de citit. Nu era prima oară când vedeam o bibliotecă înțesată de cărți, dar atunci m-am simțit emoționată și

copleșită de ce ar putea ea să-mi ofere. Mi-a atras atenția șirul de cărți din colecția lui Jules Verne cu coperte albe, cartonate, reeditată acum câțiva ani în același format. Mi-am ales una, nu îi mai știu titlul, apoi m-am trezit atât de absorbită de ea și dornică să o termin, după care să citesc și altele, de același autor sau nu, încât după aceea ideea de a sta în casă sau în curte să citesc a concurat serios cu tentația de a ieși afară la joacă și, odată cu trecerea anilor, a învins-o.

Nu întâmplător, mi-am ales o meserie legată de această pasiune și sper ca măcar în mică măsură ea să se fi transmis și elevilor mei. Mă doare să văd tineri inteligenți care nu vor să afle mai mult, ale căror lecturi se rezumă la textele autorilor canonici din programele de limba și literatura română sau, și mai rău, la manualele școlare. Mă doare să văd tineri care încearcă să facă literatură fără a consuma literatură, fără să prindă altfel subtilitățile mesajului, intenția mai mult sau mai puțin subversivă a unui text, fie el oricât de simplu... Și e vorba de tineri care stăpânesc bine dedesubturile limbii și chiar imaginarul ficțional, nu de cei din medii defavorizate sau ale căror competențe literare sunt insuficient dezvoltate, din varii motive. Îmi amintesc de o elevă de liceu (liceu teoretic, profil matematică-informatică sau matematică-fizică, deci o clasă „bună“!) care mi-a povestit zâmbitoare că a luat 10 în teza la română pe un subiect din Rebreanu fără să fi citit romanul „Ion“, folosindu-se doar de notațiile din caiet și/sau manual și din cunoștințele aflate de pe internet (unde acum se pot găsi nu doar texte integrale, rezumate, ci și sugestii și modele de rezolvări la diverse cerințe pentru orele de română sau probele de bacalaureat). Îmi amintesc de un elev foarte talentat în a face versuri care nu citea mai deloc poezie nouă, de altfel nu citea mai deloc punct. Sfaturile și recomandările mele în această privință, de cele mai multe ori solicitate chiar de el, rămâneau fără ecou.

Tot astfel, îmi amintesc cum, la întoarcerea de la festivitatea de premiere a unui concurs de creație literară, desfășurată la Muzeul Literaturii Române din București, văzându-le citind în compartimentul de tren pe câteva dintre elevele pe care le însoțeam, un domn aflat lângă ele s-a întors și m-a felicitat: „Sunteți profesoară? Vă felicit, doamnă, nu am mai văzut de mult copii cu cărțile deschise în față“. M-a surprins puțin, mi-a făcut plăcere (de ce să nu recunosc), dar mi s-a părut important să îi spun că meritul este în primul rând al lor. Sinceră să fiu, cărțile pe care le citeau nu erau dintre cele pe care le-aș citi și eu. Dar poate le-aș fi citit la vârsta lor. În definitiv, nu asta contează. Din oferta atât de mare și greu de selectat valoric a editurilor, din multitudinea de cărți noi care depășesc clar titlurile pe care le citeam noi la vârsta lor, important mi se pare în primul rând că citesc, abia apoi ce citesc. Selectarea în funcție de dificultate, gust, domeniu de cunoaștere sau de aplicabilitate vine în timp. Nouă ne rămâne grija de a-i încuraja pe elevi să citească, de a-i aprecia că o fac, de a-i stimula să varieze lecturile, să-și exprime părerile și emoțiile

provocate de citirea unei cărți sau măcar a unui text, adică să-i sfătuim, parafrazând cunoscutul îndemn al lui Heliade Rădulescu: „Citiți, orice, numai citiți!”. Abia ulterior și cu oarecare tact putem interveni cu recomandări de dirijare a lecturii, adaptate personalității și preferințelor fiecăruia, astfel încât să ajungă la acea carte bună a cărei parcurgere era, pentru Tolstoi, ca o conversație cu un om inteligent.

În procesul receptării literaturii, proces complex și de lungă durată, Vistian Goia descrie trei etape, citându-i pe Tudor Vianu (*Estetica*) și Paul Cornea (*Introducere în teoria lecturii*): admirația intensă pentru opera citită (prima lectură), meditarea admirativă sau delectarea liniștită (prin reluarea lecturii, se descoperă detalii, simboluri și figuri de stil, când factorii emoționali sunt susținuți și fuzionează cu cei intelectuali) și etapa sintetic-estetică, la încheierea lecturii¹. În învățarea centrată pe elev, „nu se mai pune pe accent pe cunoștințele *despre* literatură, despre anumite texte, ci pe formarea unor competențe/abilități de receptare a unor texte diferite și de practicare a diverse tipuri de lectură: lectura de informare (cea care îi ajută pe elevi să găsească informații specifice unor domenii de cunoaștere diverse sau privitoare la realitatea cotidiană), lectura de plăcere (cea pe care o savurează în timpul liber), lectura instituționalizată (cea realizată de critici sau istorici literari sau cea propusă de școală)”². Tocmai această lectură instituționalizată, „obligatorie” cum o consideră mulți dintre elevi, este bine să devină una de plăcere, fără constrângeri, fără verificări, consultări, întoarceri minuțioase și prea puțin utile către textul scris (orice profesor de română știe că poate verifica simplu și rapid dacă el a fost citit, dar dacă doar asta urmărește înseamnă că există o problemă). Când consumatorul de literatură parcurge, printre altele, și literatura propusă de școală, fără a o percepe ca pe o corvoadă, și când ea este un punct de plecare pentru alte lecturi care îi solicită și dezvoltă gândirea critică și reflexivă, atunci putem spune că scopul nostru a fost atins.

Programa de Limba și literatura română mizează în primul rând pe comunicare, în ce privește competențele generale, iar la clasele mai mari pe lectură și redactare de text. Abilitățile de receptare și creare a textului scris le îmbunătățesc considerabil pe cele de comunicare, pentru că lectura oferă nenumărate și valoroase modele de comunicare, indiferent de tipul, structura, scopul, perioada sau stilul în care au fost scrise textele. Competențelor generale li se asociază apoi, odată cu evoluția elevului ca vârstă și formare, valori și atitudini specifice. Este suficientă parcurgerea acestora în programa pe cicluri școlare pentru a observa felul în care complexitatea sporită a elementelor de conținut și activităților de învățare solicită abilități tot mai mari de lectură și exprimare orală sau scrisă. A treia competență generală

¹ V. Goia, *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 2002, p. 53-54

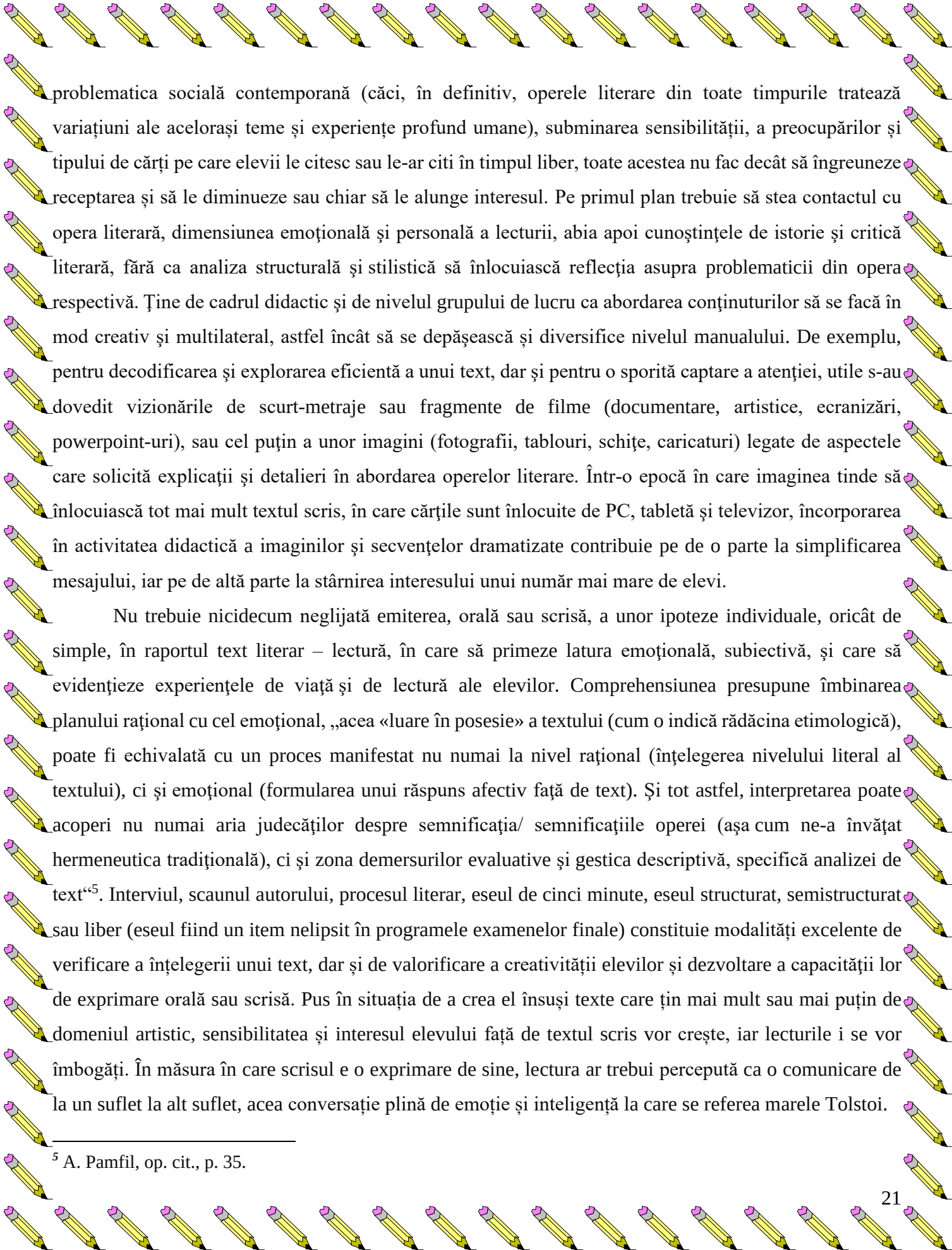
² F. Sâmișăian, M. Norel, *Didactica limbii și literaturii române*, suport de curs în cadrul „Proiectului pentru învățământul rural”, partea a II-a, p. 47

prevăzută în programa de ciclu primar este „receptarea de mesaje scrise în diverse contexte de comunicare“, a doua din programa de ciclu gimnazial, „receptarea textului scris de diverse tipuri“, este coroborată celei vizând „exprimarea identității lingvistice și culturale proprii în context național și internațional“, pentru ca la ciclul liceal centrul de interes să se mute spre formarea competenței literare, ca cititor cult, capabil de lectura interogativ-interpretativă a textelor și de interpretare a fenomenelor literare într-o interacțiune cu anumite date din istorie, filozofie, sociologie, arte etc. Competența generală „Folosirea modalităților de analiză tematică, structurală și stilistică în receptarea diferitelor texte literare și nonliterare“ din programa claselor a IX-a și a X-a se divizează în „Comprehensiunea și interpretarea textelor“ și „Situarea în context a textelor studiate prin raportare la epocă sau la curente culturale/literare“ în anii următori, pe când competența generală vizând „Argumentarea scrisă și orală a unor opinii în diverse situații de comunicare“ se păstrează pe tot parcursul liceal. În ce privește valorile și atitudinile, prioritară este cea de cultivare a interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi, a gustului estetic în domeniul literaturii, urmată de stimularea gândirii autonome, reflexive și critice în raport cu diversele mesaje receptate, formarea unor reprezentări culturale privind evoluția și valorile literaturii române. Acestea trei, între toate cele din programa de liceu, au ca scop formarea unor lectori competenți, ceea ce contribuie implicit la dezvoltarea personală și îmbogățirea orizontului cultural.

Ajutând la realizarea educației intelectuale, morale și estetice, studiul literaturii nu are doar caracter gnoseologic și afectiv, ci și praxiologic, contribuind la achiziții de ordin intelectual și practic care să servească individului în viața de zi cu zi. Informarea se subordonează formării: „Formarea este întotdeauna o consecință a informării și o bază pentru realizarea în continuare a acesteia“³. Pentru formarea unor elevi interesați de literatură și capabili să poarte un dialog substanțial cu cărțile, sarcină deloc ușoară în societatea contemporană, în care se citește tot mai puțin și nu neapărat în funcție de criteriul valorii și/sau utilității, în activitatea didactică trebuie evitate practici ca „eludarea frecventă a primei lecturi și, mai ales, ignorarea dimensiunii ei emoționale; desconsiderarea dimensiunii personale a actului lecturii și interpretării; reducerea polisemantismului prin impunerea semnificației/semnificațiilor «consacrate»; supralicitarea analizei structurale și stilistice în defavoarea reflecției asupra problematicii operei; cadrarea excesivă a contextului producerii textului și ignorarea contextului lecturii“⁴. Didacticismul exagerat, chiar pedant, limbajul prolix cu care sunt interpretate sau poate „disecate“ operele literare la clasă, în loc să îl explice și simplifice pe cel al manualelor de liceu, apelul la memorare, lipsa unor minime conexiuni cu

³ I. Nicola, *Tratat de pedagogie școlară*, București, Ed. Aramis, 2003, p. 405

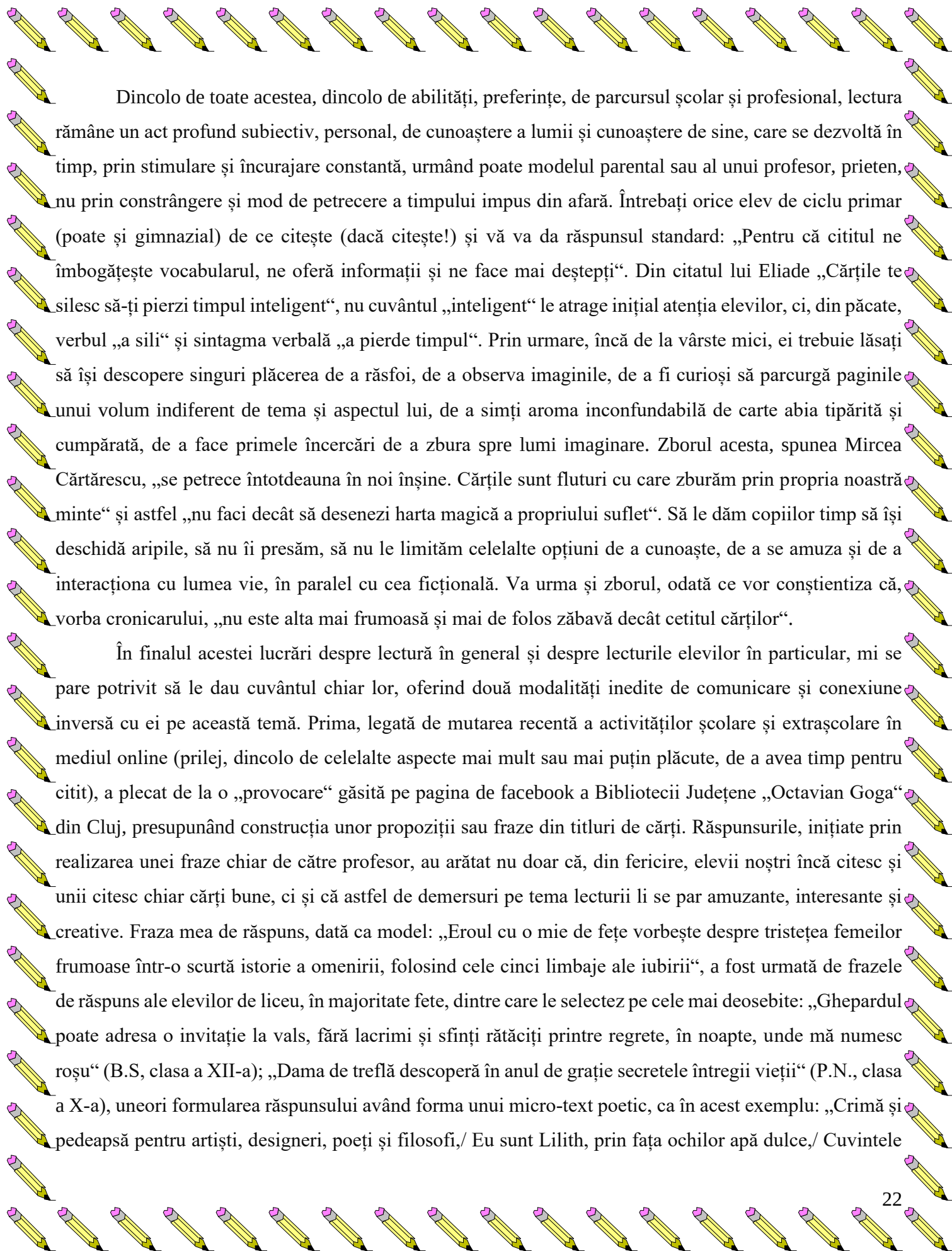
⁴ A. Pamfil, *Studii de didactica literaturii române*, Cluj-Napoca, Ed. Casa Cărții de Știință, 2006, p. 29

problematika socială contemporană (căci, în definitiv, operele literare din toate timpurile tratează variațiuni ale aceluiași teme și experiențe profund umane), subminarea sensibilității, a preocupărilor și tipului de cărți pe care elevii le citesc sau le-ar citi în timpul liber, toate acestea nu fac decât să îngreuneze receptarea și să le diminueze sau chiar să le alunge interesul. Pe primul plan trebuie să stea contactul cu opera literară, dimensiunea emoțională și personală a lecturii, abia apoi cunoștințele de istorie și critică literară, fără ca analiza structurală și stilistică să înlocuiască reflecția asupra problematicii din opera respectivă. Ține de cadrul didactic și de nivelul grupului de lucru ca abordarea conținuturilor să se facă în mod creativ și multilateral, astfel încât să se depășească și diversifice nivelul manualului. De exemplu, pentru decodificarea și explorarea eficientă a unui text, dar și pentru o sporită captare a atenției, utile s-au dovedit vizionările de scurt-metraje sau fragmente de filme (documentare, artistice, ecranizări, powerpoint-uri), sau cel puțin a unor imagini (fotografii, tablouri, schițe, caricaturi) legate de aspectele care solicită explicații și detalieri în abordarea operelor literare. Într-o epocă în care imaginea tinde să înlocuiască tot mai mult textul scris, în care cărțile sunt înlocuite de PC, tabletă și televizor, încorporarea în activitatea didactică a imaginilor și secvențelor dramatizate contribuie pe de o parte la simplificarea mesajului, iar pe de altă parte la stârnirea interesului unui număr mai mare de elevi.

Nu trebuie nicidecum neglijată emiterea, orală sau scrisă, a unor ipoteze individuale, oricât de simple, în raportul text literar – lectură, în care să primeze latura emoțională, subiectivă, și care să evidențieze experiențele de viață și de lectură ale elevilor. Comprehensiunea presupune îmbinarea planului rațional cu cel emoțional, „acea «luare în posesie» a textului (cum o indică rădăcina etimologică), poate fi echivalată cu un proces manifestat nu numai la nivel rațional (înțelegerea nivelului literal al textului), ci și emoțional (formularea unui răspuns afectiv față de text). Și tot astfel, interpretarea poate acoperi nu numai aria judecăților despre semnificația/ semnificațiile operei (așa cum ne-a învățat hermeneutica tradițională), ci și zona demersurilor evaluative și gestică descriptivă, specifică analizei de text”⁵. Interviuul, scaunul autorului, procesul literar, eseul de cinci minute, eseul structurat, semistrukturat sau liber (eseul fiind un item nelipsit în programele examenelor finale) constituie modalități excelente de verificare a înțelegerii unui text, dar și de valorificare a creativității elevilor și dezvoltare a capacității lor de exprimare orală sau scrisă. Pus în situația de a crea el însuși texte care țin mai mult sau mai puțin de domeniul artistic, sensibilitatea și interesul elevului față de textul scris vor crește, iar lecturile i se vor îmbogăți. În măsura în care scrisul e o exprimare de sine, lectura ar trebui percepută ca o comunicare de la un suflet la alt suflet, acea conversație plină de emoție și inteligență la care se referea marele Tolstoi.

⁵ A. Pamfil, op. cit., p. 35.

Dincolo de toate acestea, dincolo de abilități, preferințe, de parcursul școlar și profesional, lectura rămâne un act profund subiectiv, personal, de cunoaștere a lumii și cunoaștere de sine, care se dezvoltă în timp, prin stimulare și încurajare constantă, urmând poate modelul parental sau al unui profesor, prieten, nu prin constrângere și mod de petrecere a timpului impus din afară. Întrebați orice elev de ciclu primar (poate și gimnazial) de ce citește (dacă citește!) și vă va da răspunsul standard: „Pentru că cititul ne îmbogățește vocabularul, ne oferă informații și ne face mai deștepți“. Din citatul lui Eliade „Cărțile te silesc să-ți pierzi timpul inteligent“, nu cuvântul „inteligent“ le atrage inițial atenția elevilor, ci, din păcate, verbul „a sili“ și sintagma verbală „a pierde timpul“. Prin urmare, încă de la vârste mici, ei trebuie lăsați să își descopere singuri plăcerea de a răsfoi, de a observa imaginile, de a fi curioși să parcurgă paginile unui volum indiferent de tema și aspectul lui, de a simți aroma inconfundabilă de carte abia tipărită și cumpărată, de a face primele încercări de a zbura spre lumi imaginare. Zborul acesta, spunea Mircea Cărtărescu, „se petrece întotdeauna în noi înșine. Cărțile sunt fluturi cu care zburăm prin propria noastră minte“ și astfel „nu faci decât să desenezi harta magică a propriului suflet“. Să le dăm copiilor timp să își deschidă aripile, să nu îi presăm, să nu le limităm celelalte opțiuni de a cunoaște, de a se amuza și de a interacționa cu lumea vie, în paralel cu cea ficțională. Va urma și zborul, odată ce vor conștientiza că, vorba cronicarului, „nu este alta mai frumoasă și mai de folos zăbavă decât cetitul cărților“.

În finalul acestei lucrări despre lectură în general și despre lecturile elevilor în particular, mi se pare potrivit să le dau cuvântul chiar lor, oferind două modalități inedite de comunicare și conexiune inversă cu ei pe această temă. Prima, legată de mutarea recentă a activităților școlare și extrașcolare în mediul online (prilej, dincolo de celelalte aspecte mai mult sau mai puțin plăcute, de a avea timp pentru citit), a plecat de la o „provocare“ găsită pe pagina de facebook a Bibliotecii Județene „Octavian Goga“ din Cluj, presupunând construcția unor propoziții sau fraze din titluri de cărți. Răspunsurile, inițiate prin realizarea unei fraze chiar de către profesor, au arătat nu doar că, din fericire, elevii noștri încă citesc și unii citesc chiar cărți bune, ci și că astfel de demersuri pe tema lecturii li se par amuzante, interesante și creative. Fraza mea de răspuns, dată ca model: „Eroul cu o mie de fețe vorbește despre tristețea femeilor frumoase într-o scurtă istorie a omenirii, folosind cele cinci limbaje ale iubirii“, a fost urmată de frazele de răspuns ale elevilor de liceu, în majoritate fete, dintre care le selectez pe cele mai deosebite: „Ghepardul poate adresa o invitație la vals, fără lacrimi și sfinți rătăciți printre regrete, în noapte, unde mă numesc roșu“ (B.S, clasa a XII-a); „Dama de treflă descoperă în anul de grație secretele întregii vieții“ (P.N., clasa a X-a), uneori formularea răspunsului având forma unui micro-text poetic, ca în acest exemplu: „Crimă și pedeapsă pentru artiști, designeri, poeți și filosofi,/ Eu sunt Lilith, prin fața ochilor apă dulce,/ Cuvintele

ca o mirare în drumul spre casă,/A privi și a vedea idiotul,/ Să ucizi o pasăre cântătoare în alcool“ (G.I., clasa a XII-a).

Cea de-a doua modalitate de feedback a constat în efectuarea unui scurt sondaj de opinie despre lectură și rolul cititului: De ce citiți? Când ați început să citiți cu adevărat? Cât citiți? Ce preferințe aveți?

Răspunsurile primite au cuprins un amestec heteroclit, original și neașteptat de titluri, spre deosebire de similitudinile constatate în privința motivelor invocate, dovedind nu de puține ori sinceritate și profunzime în raportarea la actul lecturii: „Pentru că îmi place să evadesc din cotidian, am început cu adevărat prin

clasa a VI-a, prefer cărți de acțiune și romane de dragoste, ca *Fata din tren*, *Trei metri deasupra cerului*, *Adam și Eva*“ (P.N., clasa a X-a), „Pentru că vreau să păstrez legătura cu ficțiunea, care, pentru mine, se

transpune în realitate. Am început să citesc prin clasele mai mici povești, basme, iar din clasa a VI-a opere mai lungi. Citesc cât îmi permite timpul, dar aș vrea mai mult de atât. Prefer cărțile cu tematică fantastică,

ale unor autori străni, dar și unele romane ale scriitorilor noștri: *Aleasa Dragonului*, seria *Aripi*, *O fată de modă veche*, *Enigma Otiliei*, *Cartea nunții*, *Cronicile din Narnia*“ (Ț.A., clasa a X-a), „Citesc pentru că

mă ajută să evadesc și să evoluez. Cititul mă pune să gândesc și asta îmi place foarte mult. În plus, este o activitate relaxantă, care mă face să fiu pur și simplu fericită. Prima dată când am descoperit într-adevăr cărțile a fost în clasa a VI-a, când părinții m-au lăsat să-mi aleg singură lecturile, e o poveste mai lungă.

Din nefericire, nu citesc foarte mult, cam două-trei cărți pe lună. Nu am o preferință clară, citesc orice pare să-mi atragă atenția: *Copila stea*, *Căutând-o pe Alaska*, *Și dacă e adevărat...*, *Războiul care mi-a*

salvat viața“ (P.A., clasa a X-a), „Citesc în primul rând din plăcere și pentru a evada din realitate, din monotonie. Îmi place să văd cum gândesc alți oameni, pentru că toți trecem prin același stări, situații, doar

că fiecare le vede din altă perspectivă. Am început să citesc prin clasa a III-a sau a IV-a, doamna învățătoare ne dăduse de citit două cărți într-un anumit termen. Am pus-o pe mama să-mi cumpere ambele

cărți, *Fram*, *ursul polar* și *Colț Alb*, pe care le am și acum. Nu prea îmi făceam așa mult timp pentru citit până anul trecut. Încercam să citesc ceva ușor, care să nu mă obosească și să nu îmi ocupe mult timp. De

când cu această perioadă de stat acasă, aproape în fiecare zi citesc. Deocamdată nu am anumite preferințe, citesc cam orice mi se pare interesant. Dacă deschid o carte și mă atrage stilul în care este scrisă, o citesc

până la sfârșit. Cărți de poezie care mi-au plăcut: *dor de dor de tine* - C.R. Preda, *Ziduri ascunse și Cuvintele ca o mirare* - Norica Isac, *Trei* - Sorin Gherguț, *Eu sunt Lilith* - Gela Enea, *Alcool* - Ion Mureșan,

iar dintre romane și povești: *MoArt. Arta de a muri*, *Portocalele verzi*, *De vorbă cu Emma*, *A privi și a vedea*, *Frații Karamazov*“ (G.I., clasa a XII-a), „Citesc pentru a mă transpune într-o lume nouă, într-o

realitate pe care eu să o pot prelucra, pentru a mă simți liberă în acest microunivers al meu și a empatiza

cu personajele din el. Am început să citesc de mică, printre primele cărți cu adevărat citite a fost *Legendele Olimpului*, care mi-a provocat atât interesul pentru istorie, mitologie și religie, cât și pofta de lectură. Acum prefer romanele istorice și psihologice, mi-au plăcut în mod deosebit *Kafka pe malul mării*, *Zeita orezului*, *Frații Karamazov*, *Împăratul muștelor*“ (B.S., clasa a XII-a), „Citesc ca să mă simt mai liberă, mai fericită, pentru a-mi găsi remediul la amalgamul din realitatea în care trăim. Citesc din clasa a V-a, am început cu legende și povești, iar primul roman l-am citit în clasa a VI-a. Încerc să îmi fac timp pentru pasiunea mea, așa că am ajuns să citesc patru-cinci cărți pe lună. «Citiți tot ce vă pică în mână!» spune Tudor Chirilă și sunt într-un tot de acord cu el. Câteva titluri preferate: *Hopeless*, *Un bărbat pe nume Ove*, *Kafka pe malul mării*, *Maitreyi*, *La sud de graniță*, *la vest de soare*, *Un semn de întrebare este o jumătate de inimă*“. (S.B., studentă), „În ce mă privește, am mai multe motive pentru care citesc, în funcție de ce anume citesc. Uneori o fac ca să mă relaxez, alteori să evadesc din cotidian, să ajung în alte timpuri, în alte lumi. Mai citesc și de nevoie, fără plăcere, atunci când este ceva impus de facultate. Citesc ca să mă formez și să mă informez. Consider că o persoană informată, care citește, are dreptul la opinie, pentru că cititul îți deschide perspectiva, îți îmbogățește felul de a gândi și de acționa. Desigur, toți avem dreptul la propriul punct de vedere, dar, pentru mine, dacă nu ai habar de un domeniu și nu știi ce au spus și alții despre el, mai bine păstrezi tăcerea. Încă din clasele mici am avut poftă de lectură, m-am îndrăgostit de volumele *Cireșarii*, dar am început cu adevărat să citesc de prin clasa a VII-a, când mi-au picat în mână cărțile «de liceu», chipurile peste nivelul meu de înțelegere. Atunci am început să explorez, să caut cărți care să mă provoace, să mă pună în dificultate. Îmi plăcea să găsesc termeni mai puțin cunoscuți pe care să mi-i însușesc, să fac referire, în diverse discuții, la ce am mai citit, să dau citate. Îmi dădea un sentiment neapărat de mândrie, ci că devin, cu fiecare carte citită, o variantă mai bună a mea. Acum citesc mult mai puțin decât mi-aș dori. Nu îmi mai permite timpul să mă ocup de mine și de cărțile care mă așteaptă pe raft. Visul meu era să ajung la o carte pe săptămână, însă nu reușesc. O carte pe lună e deja un răsfăț. Sună ciudat, dar prefer cărțile care nu plictisesc. Pot citi orice gen, cât timp este captivant și mă învață ceva nou. Îmi plac cărțile cu referințe la istorie, în special din secolul trecut, sunt pasionată de tot ce înseamnă viața sub dictatură sau fețele ascunse ale războiului. Pot spune că preferința asta o am și la filme. Îmi place să intru în intimitatea omului de altădată, să îl compar cu cel de acum, oarecum plictisit și plictisitor“ (O.E., studentă).

Bibliografie:

- Cărtărescu, Mircea: *A patra inimă*, în volumul *Care-i faza cu cititul?*, coordonator Liviu Papadima, București, Editura Arthur, 2018
- Goia, Vistian: *Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2002
- Nicola, Ioan: *Tratat de pedagogie școlară*, București, Editura Aramis, 2003
- Pamfil, Alina: *Studii de didactica literaturii române*, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2006
- Sâmișăian, Floretina, Norel, Mariana: *Didactica limbii și literaturii române*, suport de curs elaborat în cadrul „Proiectului pentru învățământul rural”, București, 2011, partea a II-a
- <http://programe.ise.ro/>
- <https://www.facebook.com/bibliotecacluj/posts/4073221289355507>

EXEMPLE DE ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE PENTRU STIMULAREA LECTURII ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR

Prof. înv. primar Georgiana LUNGEANU
Școala Gimnazială „Coresi” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Din dorința de a reuși să stimulăm la elevi interesul pentru lectură, fiecare cadru didactic derulează la clasă activități menite să îi atragă pe elevi spre universul cărților, al cunoașterii. Consider că la clasele mici învățătorul este un deschizător de drumuri și este într-o mare măsură răspunzător de felul în care introduce elevii în lumea cărților. Cu toții suntem conștienți că aceștia nu mai sunt foarte atrași de cărți, citesc din ce în ce mai puțin sau chiar deloc, iar când o fac, citesc doar că li se cere la școală sau sunt obligați de părinți. Nu mai reușesc să stabilească o conexiune, o *emoție* între ei și carte. Aceasta a fost detronată de telefoanele mobile, tablete și jocurile pe calculator. Pentru a față provocărilor din societatea actuală este nevoie ca elevii să învețe să fie creativi, iar această creativitate se dezvoltă și prin intermediul lecturii care îi ajută să găsească soluții creative în rezolvarea problemelor cotidiene.

Pentru a reuși să față provocărilor din societatea actuală este nevoie ca elevii să învețe să fie creativi. Această creativitate se dezvoltă și prin intermediul lecturii care îi ajută să găsească soluții inovatoare în rezolvarea problemelor cotidiene.

Pentru a-i determina pe elevi să aprecieze adevărata valoare a cărții, de-a lungul timpului am desfășurat cu elevii diferite proiecte atât la nivelul școlii, cât și la nivelul clasei. Toate aceste activități au avut ca scop stimularea interului pentru lectură al copiilor. În ceea ce urmează vă prezint câteva dintre activități derulate:

- o activitate prin care se urmărește drumul cărții (*Povestea cărții*) de la copac la cartea din librării ;
- derularea de proiecte de lectură în grup, care se finalizează prin realizarea unei „cărți”; expoziție cu asemenea produse.
- amenajarea unui colț de lectură în clasă;
- activități la bibliotecă;
- vizitarea tipografiilor și purtarea unor discuții cu specialiștii de aici;
- vizionarea unor filme (în școală , dar și la cinema) pe baza textelor studiate (comparație carte – film; majoritatea filmelor pe care ei le vizionează nu ar putea fi regizate dacă în spatele lor nu s-ar afla o carte din care este pusă în scenă acțiunea);
- „*De vorbă cu un autor*” , „*Întâlnire cu un regizor de film / teatru*” (invitarea în școală a unui autor, chiar regizor : cred că elevii ar aprecia mai bine importanța și valoarea cărților);
- derularea proiectului la nivelul școlii „*Îmi place să citesc*”;
- derularea unor activități de tipul „*Toată școala citește*”: în cursul zilei timp de 10-15 min. toată școala citește – fiecare ce preferă; „*Șezătoare literară*” (se recită poezii, se dramatizează povești, se povestesc episoade mai interesante din opera unui scriitor, se cântă în cor sau individual unele melodii pe versuri ale unor poeții etc.), „*Lanțul lecturii*” (pe o fâșie de hârtie colorată fiecare elev va scrie titlul cărții, autorul și un enunț în care precizează ce moment l-a impresionat), „*Bal mascat*” (la sfârșit de semestru/an școlar fiecare elev va da viață personajului preferat din cărțile citite), „*Lecturometrul*”(activitate în care fiecare își măsoară lecturile citite), „*Paharul cu lecturi*” (fiecare elev scrie pe fâșii de hârtie colorată numele lecturilor citite și le adaugă într-un pahar personalizat);
- desfășurarea unor ore de lectură în afara spațiului școlii (de exemplu la grădiniță - *Cei mari citesc celor mici*, la biblioteca etc.).

Pentru a stimula curiozitatea elevilor în ceea ce privește conținutul lecturilor propuse, tehnica formulării întrebărilor și răspunsurilor este des utilizată și foarte iubită de copii. Le cer elevilor să își imagineze un dialog între ei și personajele preferate și să le pună întrebări. Fiecare elev va pune o întrebare, altul va juca rolul personajului și încearcă să formuleze răspunsuri adecvate.

O altă activitate care antrenează întregul colectiv de elevi este continuarea unei povestiri pe o temă propusă de învățător sau aleasă de elevi. Câțiva copii povestesc oral, își exprimă propriile idei, apoi alți elevi continuă povestirea pe rând, în lanț sau învățătorul numește pe cei care vor continua, încercând să antreneze cât mai multi copii. La sfârșitul orei se fac aprecieri asupra desfășurării lecției atât din partea învățătorului, cât și prin autoevaluare sau interevaluare, fiind evidențiate cele mai originale și mai interesante răspunsuri.

În continuare voi prezenta o serie de jocuri didactice pe care le-am utilizat în cadrul orelor de lectură, în cadrul cărora am derulat activitățile descrise mai sus:

Jocurile didactice pot fi de mai multe feluri:

- ✓ jocuri didactice de dezvoltare și stimulare a gândirii prin efortul de a analiza ce se petrece în jur: pentru tema „Vara pot folosi jocurile: Săculețul fermecat, La piață, Anotimpurile, Roata anotimpurilor, Cuvântul interzis, Ce facem cu...?, Cine sunt?, Găsește perechea; pentru tema însușirile obiectelor: Ce culoare are?/ Care este culoarea ta?/ Fii atent!/ Stop!;
- ✓ jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii , gândirii, puterii de observație: Arătați obiectul denumit, Poștașul, Proverbul rătăcit;
- ✓ jocuri didactice pentru dezvoltarea imaginației: Spune cine este!, Spune ce este!, Traista cu povești, Portretul;
- ✓ jocuri pentru dezvoltarea vocabularului: Completează cuvântul, Jocul sinonimelor/ antonimelor/ omonimelor, Schimbă silaba, Unde se găsește sunetul ?;
- ✓ jocuri didactice pentru însușirea structurii gramaticale a limbii: Eu spun una, tu spui la multe, Ce știi despre mine?, Cutia cu surprize, Jocul semnelor, Caută greșeala!.

Pentru a verifica felul cum stapânesc elevii tehnica formulării întrebărilor și răspunsurilor, le cer elevilor să își imagineze *dialoguri între anumite personaje* din lecțiile din manualul de limba și literatura română sau alte personaje la alegere (exemplu o convorbire între Nică și frații săi sau între găinușă și vulpe). Pentru a înțelege tehnica dialogului le prezint o lucrare- model, fie la începutul orei, fie la sfârșit, după discutarea lucrărilor propuse modelul fiind în acest caz cel mai convingător argument în observațiile anterioare.

Învățarea autentică presupune deschiderea curriculumului către lumea reală, către viață, așa cum este ea percepută de cei care învață: plină de necunoscute, de provocări. Introducerea în predarea conținuturilor de limba și literatura română a unor activități de învățare desfășurate cu ajutorul

computerului, a unor activități „altfel” (în limita posibilităților), reprezintă un răspuns la nevoile adaptării învățării la viața reală.

CARTEA ÎN AȘTEPTARE

Prof. dr. Ioana MATIU
Colegiul Economic „George Barițiu”, Sibiu

Într-un secol în care I-phone-urile, I-pad-urile, tabletele și tot felul de gadgeturi sunt la mare căutare mai putem aduce în discuție eventual e-book-urile. Astfel ne-am propus să aducem în atenția tinerilor cartea tipărită în anul dedicat lecturii 2019. Așa s-a născut ideea unui proiect de promovare a lecturii de carte tipărită într-un spațiu non-formal, într-un hypermarket. Ne-am gândit că ideea de a citi în afara școlii, în afara bibliotecii și chiar în afara spațiului confortabil de acasă.

„Cartea în așteptare” a fost un proiect educațional, caritabil și social organizat de Asociația Alegria Cluj Napoca și Asociația Totul pentru Comunitate în parteneriat cu Colegiul Economic “George Barițiu” Sibiu.

Proiectul a avut două obiective:

1. obiectivul educativ:

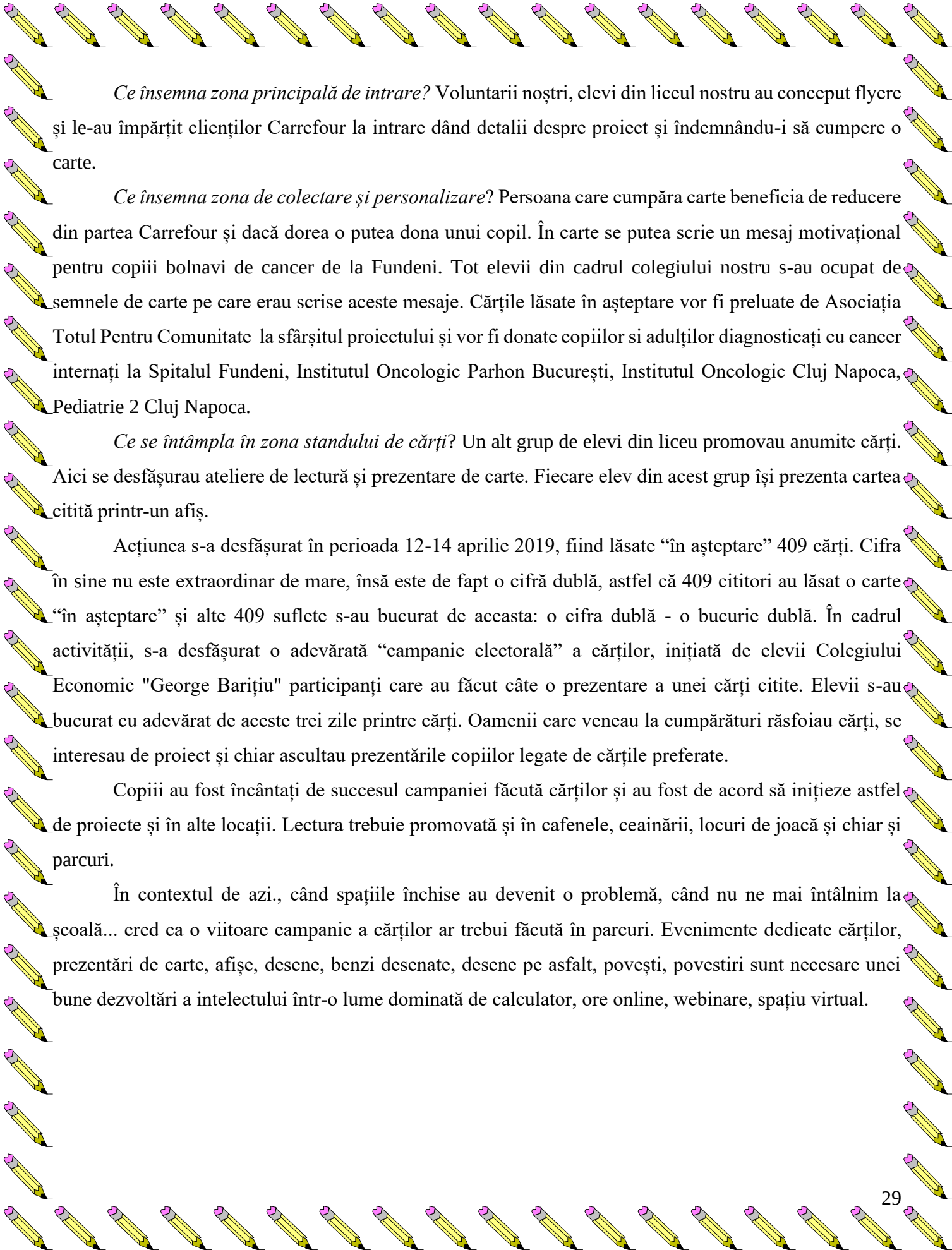
- ✓ încurajarea lecturii de carte tipărită
- ✓ promovarea cărții
- ✓ decodificarea mesajelor din cadrul cărților
- ✓ implicarea elevilor voluntari în promovarea și prezentarea cărții

2. obiectivul social-educativ:

- ✓ încurajarea actului de a dărua prin invitația adresată clienților Carrefour de a se implica în desfășurarea proiectului
- ✓ bucuria pe care o primesc persoanele diagnosticate cu cancer
- ✓ dezvoltarea limbajului și modalității de intercomunicare.

În cadrul Hipermarketului Carrefour Sibiu s-au asigurat 3 zone de promovare astfel:

- zona principală de intrare în hipermarketul Carrefour pentru direcționare clienți și prezentare proiect
- zona de colectare și personalizare cărți pe galeria Mall lângă zona Informații,
- zona standului de cărți – pentru prezentare și vânzare cărți, desfășurare de ateliere

Ce însemna zona principală de intrare? Voluntarii noștri, elevi din liceul nostru au conceput flyere și le-au împărțit clienților Carrefour la intrare dând detalii despre proiect și îndemnându-i să cumpere o carte.

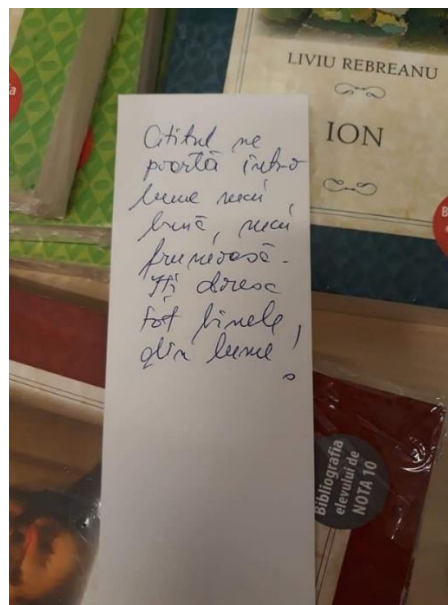
Ce însemna zona de colectare și personalizare? Persoana care cumpăra carte beneficia de reducere din partea Carrefour și dacă dorea o putea dona unui copil. În carte se putea scrie un mesaj motivațional pentru copiii bolnavi de cancer de la Fundeni. Tot elevii din cadrul colegiului nostru s-au ocupat de semnele de carte pe care erau scrise aceste mesaje. Cărțile lăsate în așteptare vor fi preluate de Asociația Totul Pentru Comunitate la sfârșitul proiectului și vor fi donate copiilor și adulților diagnosticați cu cancer internați la Spitalul Fundeni, Institutul Oncologic Parhon București, Institutul Oncologic Cluj Napoca, Pediatrie 2 Cluj Napoca.

Ce se întâmpla în zona standului de cărți? Un alt grup de elevi din liceu promovau anumite cărți. Aici se desfășurau ateliere de lectură și prezentare de carte. Fiecare elev din acest grup își prezenta cartea citită printr-un afiș.

Acțiunea s-a desfășurat în perioada 12-14 aprilie 2019, fiind lăsate “în așteptare” 409 cărți. Cifra în sine nu este extraordinar de mare, însă este de fapt o cifră dublă, astfel că 409 cititori au lăsat o carte “în așteptare” și alte 409 suflete s-au bucurat de aceasta: o cifră dublă - o bucurie dublă. În cadrul activității, s-a desfășurat o adevărată “campanie electorală” a cărților, inițiată de elevii Colegiului Economic "George Barițiu" participanți care au făcut câte o prezentare a unei cărți citite. Elevii s-au bucurat cu adevărat de aceste trei zile printre cărți. Oamenii care veneau la cumpărături răsfoiau cărți, se interesau de proiect și chiar ascultau prezentările copiilor legate de cărțile preferate.

Copiii au fost încântați de succesul campaniei făcută cărților și au fost de acord să inițieze astfel de proiecte și în alte locații. Lectura trebuie promovată și în cafenele, ceainării, locuri de joacă și chiar și parcuri.

În contextul de azi., când spațiile închise au devenit o problemă, când nu ne mai întâlnim la școală... cred ca o viitoare campanie a cărților ar trebui făcută în parcuri. Evenimente dedicate cărților, prezentări de carte, afișe, desene, benzi desenate, desene pe asfalt, povești, povestiri sunt necesare unei bune dezvoltări a intelectului într-o lume dominată de calculator, ore online, webinare, spațiu virtual.

DĂRUIEȘTE O CARTE!

- activitate integrată în parteneriat -

prof. învă. primar Nicoleta Mirela POP
prof. învă. primar Diana Carmen SAMOILĂ
Colegiul Național „George Barițiu”, Cluj-Napoca

„Ce miraculos este faptul că din aceste obiecte mici, plate și rigide ni se dezvăluie lumi după lumi, lumi care ne încântă, care ne calmează sau care ne entuziasmează. Cărțile ne ajută să înțelegem cine suntem și cum ar trebui să ne purtăm. Ele ne arată ce înseamnă comunitatea și prietenia. Ele ne spun cum să trăim (...).” **Anne Lamott**

Vârsta școlarului mic reprezintă o perioadă favorabilă pentru acumularea unor impresii puternice, este vârsta imaginației, a fanteziei, a visării și a jocului. Este unanim acceptat faptul că este ușor să influențezi formarea personalității copilului prin literatură, făcând apel la sensibilitatea celui educat. Școala este instituția unde se manifestă și sunt încurajate experiențele de debut ale copilului în domeniul limbajului, locul în care se înregistrează primele contacte ale acestuia cu cartea, cu limbajul scris.

Prin intermediul activităților realizate, școala are rolul să trezească în sufletele copiilor dorința de a se apropia de carte, dorința de a citi, respectul față de carte și față de cel care a scris-o. La vârsta școlarului mic, lectura are funcție ludică și formativă. Astfel, copilul trebuie scos de sub dominația audio-vizualului și orientat spre atmosfera liniștitoare, tainică a cărților, ajutat să descopere valoarea gestului de a se împrieteni cu o poveste, cu un personaj. Prin proiectele realizate școala dorește să repună în drepturi „cartea”, „biblioteca” și ”librăria”, să le aducă în atenția copiilor și părinților, să contribuie la redescoperirea lecturii ca o plăcere, o relaxare, un izvor de cunoaștere și visare fără de egal!

Și atunci, cartea le va vorbi copiilor!... După cum observa marele scriitor Tudor Arghezi „O jucărie precum este cuvântul, mai pe măsura spiritului copilăriei, inventiv, dinamic și scormonitor nici că se poate afla”. Lucrurile aflate din cărți îi îmbogățesc mintea și sufletul, îl ajută să se înțeleagă pe sine și pe ceilalți.

Una dintre activitățile propuse s-a desfășurat sub titlul ”**Dăruiește o carte!**” și a adus laolaltă cadre didactice și elevi din cadrul Colegiului Național ”George Barițiu” și a Liceului Teoretic ”Eugen Pora”.

Scopul activității:

- Cultivarea conștientă a preferințelor literare și aprecierea cărților
- Educarea unor comportamente pozitive; Promovarea dialogului și comunicării între elevii celor două școli implicate în această activitate

Obiectivele urmărite:

- ✓ Promovarea ideii de apartenență la o comunitate
- ✓ Formarea capacității de a integra frumosul în viața personală
- ✓ Conștientizarea rolului lecturii în viață

✓ Exprimarea ușoară, concisă și corectă a gândurilor

Activitatea a fost proiectată într-un context specific, cel al Sfântului Nicolae, pentru ca elevii să fie sensibilizați și motivați de ideea de a dăruia și de a ajuta în mod necondiționat. Ei au reușit să simtă spiritul generozității și al altruismului într-o manieră ludică, apropiată nivelului lor de vârstă. În același timp, acest parteneriat educativ a contribuit la adâncirea și completarea procesului de învățământ, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului. De asemenea, elevii Colegiului Național "George Barițiu" au avut ocazia să împărtășească elevilor Liceului Teoretic "Eugen Pora" dragostea lor pentru lectură și plăcerea timpului petrecut în lumea cărților. L-au prezentat colegilor pe prietenul lor, Splat, un personaj tare hazliu și poznaș, creionat cu mult umor de către autorul Rob Scotton.

Momentele activității:

- Expoziție de semne de carte
- Puzzle "Ghetuțele lui Moș Nicolae"
- Recitare de poezie ("Ghetele", "Sfântul Nicolae")
- Interpretare de cântece ("Cărticica mea", "Ghetuțele")
- Împărtășire de gânduri, idei (Ce reprezintă cartea pentru mine?)
- Lectura învățătoarei ("Crăciun fericit, Splat!")

Elevii din ambele clase au avut oportunitatea de a-și exprima gânduri și sentimente pozitive în contextul dăruirii și primirii unor cadouri de suflet- cărți, prieteni ai tuturor, precum și a unor decorațiuni de brad. Școlarii Colegiului Național „George Barițiu” au primit în semn de apreciere și de mulțumire, câte un semn de carte și chipurile luminate de bucurie ale colegilor lor de clasa I, de la Liceul Teoretic „Eugen Pora”, îndemnându-se astfel la lectură unii pe ceilalți.

Se creionează astfel, treptat, portretul iubitorului de carte, portret în care elevii să se regăsească.

Un prieten al cărții deține ochi cu care observă indicii esențiale în texte și în imagini; gură cu care citește expresiv textele și cu care dă de veste celorlalți despre ceea ce a citit; mâini cu care îngrijește cărțile, le răsfoiește, le împrumută prietenilor; minte curioasă care îl ajută să analizeze ceea ce citește; urechi cu care aude poveștile și cu care aude părerile celorlalți cititori despre ceea ce ei au citit; imaginație bogată și, nu în ultimul rând, o inimă mare cu care simte textele parcurse.

Așadar, astăzi, mai mult ca oricând, este datoria familiei și a școlii să deschidă ușa fermecată a lumii cărților cu povești și poezii. Cartea trebuie să devină prietena copilului încă de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, copilul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, cartea însăși fiind o lume!

Monitorizare și evaluare:

- ✓ Realizarea de fotografii din derularea activității
- ✓ Facilitarea schimbului de experiență între cadrele didactice din cele două școli
- ✓ Promovarea unui comportament adecvat și civilizat al elevilor, în situații diferite

Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filozofia vieții.

Bibliografie:

1. Andrei Mariana, „Introducere în literatura pentru copii”, Pitești, Editura Paralela 45, 2004
2. Călinescu G. „Estetica basmului”, București, Editura pentru Literatură, 1965
3. Preda Viorica, Breben Silvia, „Învățarea bazată pe proiecte” Editura Arves, 2009

LECTURA ÎN ȘI DINCOLO DE SPAȚIUL ȘCOLII (CE CITESC ȘI CE NU MAI CITESC ELEVII)

Prof. Mihaela TURCU
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Cluj-Napoca

Literatura de specialitate și studiile realizate în ultima vreme⁶ abundă în metode formale/nonformale de promovare a lecturii de plăcere, fiecare dintre acestea putând constitui tot atâtea soluții de atragere a elevilor spre lectură. Privite din perspectiva complementarității cu formalul, metodele nonformale par să capteze mai mult elevii, să le stârnească mai ușor interesul, probabil și în virtutea faptului că se desprind destul de mult de învățarea tradițională (prin tematică și context al învățării), oferă libertate creativității și imaginației, flexibilitate, răspund intereselor elevului, nu au caracter obligatoriu și nu implică presiunea unei evaluări iminente. Din contră, sunt adesea percepute ca modalități de relaxare, de recreere, de divertisment, urmărind ocuparea eficientă și plăcută a timpului liber și cultivarea intereselor individuale ale educabililor. În plus, elevii devin actori ai propriei formări într-un demers individualizat de învățare care trebuie să continue pe tot parcursul vieții.

⁶ <https://www.asociatiacurteaveche.ro/ro/6-sfaturi-pentru-lectura-de-placere-in-randul-celor-mici/>

Lectura particulară sau lectura de plăcere are rol formator cu condiția să fie, totuși, o lectură activă, conștientă, un proces continuu prin intermediul căruia cititorii-elevi își dezvoltă noi aptitudini și deprinderi. Important este ca profesorul să lase elevului inițiativa de a-și alege textele pe care să le citească, întrucât s-a constatat că efectul este invers proporțional decât în cazul lecturilor obligatorii.⁷

Am citit la un moment dat un articol în *Dilema veche*⁸ și mi-am dat seama că, din păcate, reflectă trista realitate a zilelor noastre: „unii autori au devenit din ce în ce mai opaci astăzi, [...] nu mai produc zâmbete sau lacrimi, [...] nu mai sunt înțeleși: Creangă s-a învelit într-un limbaj fără farmec, Sadoveanu s-a încăpățânat să descrie episoade istorice atât de îndepărtate că nu merită un efort al imaginației, Rebreanu a rămas, ca și Preda, într-o zonă rurală pe care nu o mai înțelege multă lume, Eminescu a meditat poate prea mult asupra soartei geniului...”⁹

Parafrazând îndemnul lui Ion Heliade – Rădulescu, cel ce lansase un apel încurajator către tinerii scriitori ai vremii sale („Scrieți, băieți, orice, numai scrieți!”), am putea spune că pentru unii e bine că elevii zilelor noastre mai citesc! Evident, pericolul mediocrității lecturii de consum pândește la tot pasul sau, cum ar spune Mihai Kogălniceanu, această literatură de consum elimină criteriul estetic.¹⁰ Este drept că astăzi și piața oferă un număr impresionant de apariții editoriale, că rafturile librăriilor sunt ademenitoare pentru cititori, că târgurile de carte la care iau parte tot mai frecvent elevii se înmulțesc amețitor, dar întrebarea firească este dacă mai poate fi vorba de calitate, de valoare estetică, din moment ce cantitativ numărul publicațiilor a explodat.

Pentru dascălul de limba română care, poate, respiră/trăiește prin intermediul lecturii operelor de mare valoare din literatura română și universală, este destul de greu, însă nu imposibil, să găsească argumente în favoarea selecției după criteriu strict estetic a titlurilor ce merită citite. Acest demers este adesea concurat de publicitatea agresivă care se face mai ales în mediul on-line (dar și-n mass-media) pentru unele apariții editoriale (a se vedea fenomenul Harry Potter), transformând fenomenul literar într-o afacere rentabilă (*Harry Potter învinge recordul de vânzări din SUA*¹¹; *Vânzări de peste două milioane de exemplare pentru Harry Potter și Copilul blestemat*¹² etc.).

⁷ <https://pauzadecitit.ro/tag/placerea-lecturii/>

⁸ <https://trenulnostru.ro/diverse/de-ce-nu-mai-citesc-elevii/>

⁹ idem

¹⁰ https://ro.wikisource.org/wiki/Introduc%C8%9Bie_la_%22Dacia_literar%C4%83%22

¹¹ <https://capitalcultural.ro/harry-potter-invinge-recordul-de-vanzari-din-sua/>

¹² <https://www.profit.ro/profitul-tau/lifestyle/vanzari-de-pest-2-milioane-de-exemplare-pentru-harry-potter-si-copilul-blestemat-in-sua-la-2-zile-de-la-lansare-1553885>

Pornind de la aceste aspecte, am realizat un mic sondaj la nivelul elevilor de clasa a VII-a pentru a identifica motivele pentru care citesc elevii astăzi, ce citesc, ce nu mai citesc și ce înseamnă pentru ei lectura. Răspunsurile sunt parțial surprinzătoare, dar multe dintre ele confirmă ideea că citesc de plăcere, citesc ceea ce aleg ei, nu ceea ce le este impus: „Citesc seara pentru că îmi place să mă relaxez înainte de a dormi.”, „Lectura înseamnă pentru mine un mod de viață, un mod de a mă detașa de cotidian.”, „Citesc pentru că îmi place să îmi antrenez mintea.” etc.

De remarcat doar că unele alegeri au pornit de la mici discuții din clasă, de la cercul de lectură, de la informații pe care le-au auzit întâmplător în pauze de la colegi sau de la frații mai mari. Evident, pasionații de lectură devorează în continuare ultimele apariții editoriale în detrimentul lecturilor clasice care, pentru generația actuală, par demodate! Vizitele periodice la librării și animațiile de lectură desfășurate aici și-au pus amprenta asupra intereselor de lectură și au orientat, pentru o vreme, alegerea cărților de citit *de plăcere*.

Câștigul formidabil pe care l-am remarcat la ora de limba română în urma lecturilor particulare/*de plăcere* a fost o evidentă îmbunătățire a competenței de comunicare, a abilității de a citi conștient, dar și a altor competențe, cu precădere a învăța să înveți (learning to learn), competența socială și civică și cea culturală.

Închei cu un îndemn la reflecție citându-l pe Voltaire: „Cu cărțile se întâmplă ca și cu focul de pe vetrele noastre; iei acest foc de la vecin, îl aprinzi la tine, îl dai altora și astfel e al tuturor.”¹³

LECTURA DE PLĂCERE - CHEIA SPRE O MINTE DESCHISĂ

Responsabil CDI, bibliotecar Ana-Maria RUȚA,
Liceul Teoretic „Avram Iancu”, Cluj-Napoca

Cred cu tărie în lectura de plăcere și o recomand pe întreg parcursul anului.

Orice adult care interacționează cu copiii, trebuie să știe, că lectura poate influența în bine comportamentul școlar al copilului mai mult decât o fac alți factori semnificativi, cum ar fi mediu social sau economic. Atunci când cei mici ajung să citească din plăcere, în mod regulat, aceștia nu doar că vor

¹³ <http://www.citatepedia.ro/index.php?id=225720>

obține performanțe mai bune la teste, dar vor deține și un vocabular mai bine dezvoltat, dar și un nivel mai crescut de cunoștințe generale.

Lectura e poarta către mințile altor oameni. E despre cum mințile lor le pot îmbogăți pe ale noastre.

Cărțile reprezintă oportunitatea oferită de alți oameni ca să ne cultivăm propriile minți.

De ce e bine să citim:

- activează și antrenează mintea
- obligă mintea să facă deosebiri
- ne îndeamnă să folosim imaginația și ne face mult mai creativi
- e pentru viața noastră
- aduce lumină în mintea omului
- e calea către realizări
- modelează caracterul
- ajută la observarea mediului înconjurător
- cultivă sensibilitatea față de frumosul din natură și cel creat de om
- ajută omul în aspirațiile sale spre autodepășire

Lectura în familie – o condiție primordială pentru cultivarea dragostei de lectură a copiilor. În prezent, tot mai multe discuții apar cu privire la scăderea interesului pentru lectură în rândurile copiilor.

Dragostea pentru carte trebuie să înceapă încă din fragedă copilărie, cu participarea părinților. În familie copilul face primul pas, spune primul cuvânt, cunoaște lumea înconjurătoare. Părinții sunt cei mai importanți oameni din viața copiilor. Prin conversațiile cu ei și cu ceilalți membri ai familiei, prin activitățile de joacă și rutinile familiale, copii învață despre lume și locul lor în ea. Familiile sunt primii

educatori ai copilului: ele vor continua să le influențeze învățarea și dezvoltarea în timpul anilor de școală și multă vreme după aceea. Prin valoarea transmisă acasă se pun bazele dezvoltării sale intelectuale. Cei șapte ani de acasă influențează și modelează personalitatea umană. Fiecare părinte își dorește un copil educat, deștept, inteligent, afirmat și apreciat. Una dintre căile de realizare a acestor obiective este lectura, revigorarea lecturii de familie. Lectura cărților trebuie să constituie o activitate cotidiană fundamentală, deoarece contribuie la îmbogățirea vieții fiecăruia dintre noi. În CDI-ul nostru au loc întâlniri cu părinții în care discutăm despre cum putem să-i facem pe copii să iubească cărțile.

Sfaturi pentru părinți:

- Vorbiți, discutați, jucați-vă cu copiii.
- Stabiliți timpul pentru lectura în familie.
- Citiți cel puțin 10 minute pe zi.
- Alegeți cărțile împreună cu copiii.
- Citiți corect, fluent și expresiv.
- Citiți pe roluri împreună cu copilul.
- Citiți pretutindeni și întotdeauna.
- Oferiți-i în dar cărți.
- Vizitați librăriile, bibliotecile împreună cu copiii.
- Discutați desprea cartea citită.

Cititul poate fi o activitate dificilă pentru copii, mai ales la început, când cei mici nu înțeleg rostul unei cărți. Însă cu puțin efort și multă joacă, cititul va deveni o activitate distractivă și relaxantă atât pentru copii, cât și pentru părinți.

Școala este cea care continuă dragostea pentru lectură dobândită alături de familie. Cu siguranță există lectură în bibliografia școlară care nu este pe placul tuturor elevilor, dar rolul profesorilor, al bibliotecarilor, este acela, de a ajuta să găsească în orice, ceva care să-i atragă. Trebuie să știm să le arătăm cum să descopere cu ce îi îmbogățește o anumită lectură. Cultivarea interesului pentru cărți și a plăcerii de a citi, se formează în timp, dar anii au demonstrat că lectura te ajută să înțelegi lumea din jur, să comunici și să interacționezi cu semenii, să fii sensibil și să poți avea opinii.

Pentru elevii noștri o activitate foarte plăcută este participarea la concursul “CDI-ului în cărți”, unde dintr-o multitudine de cărți își aleg ce le place cel mai mult, cartea care le stârnește cel mai mult imaginația, astfel încât, să creeze cele mai inedite obiecte, jurnale de lectură despre titlul ales.

În cadrul acestui proiect elevii nu doar că aleg să citească o carte, cât încearcă fiecare să se autodepășească prin aportul pe care îl aduce în prezentarea finală. E o adevărată bucurie pentru ei să facă parte dintr-o echipă, să-și stabilească unde vor citi cartea, cum își vor organiza apoi activitatea de creație și în final cum își vor prezenta proiectul.

Lectura în izolare sau lectura împreună, fiecare așa cum simte și cum își dorește ne aduce mai aproape de cunoștere.

Și...da, cititul împreună ne ajută să ne descoperim mai bine, ne ajută să promovăm cartea, lectura, să ne bucurăm de tip de calitate petrecut împreună. În fiecare an de Ziua cititului Împreună ne bucurăm să fim în același loc, cu sufletul deschis spre minunata lume a poveștilor. Dacă acest lucru se întâmplă de mici cu siguranță un pas spre a citi este făcut. Cei mici au pășit pentru prima dată în CDI-ul care li s-a părut plin de culoare și farmec. Sunt sigură că micuții vor reveni să-și aleagă cartea preferată.

Cei mai mulți dintre noi știu sau intuiesc că lectura este importantă, dar relativ puțini oameni cunosc schimbările care se produc în interiorul nostru atunci când citim din plăcere. Cititul este o activitate care, dincolo de faptul că ne favorizează dezvoltarea biologică și psihologică, ne oferă și posibilitatea de a călători gratuit oriunde în spațiu și timp. Când îi lași pe elevi să aleagă ce vor să citească, cu siguranță vor citi mai mult. Este important să le lăsăm copiilor posibilitatea de a alege singuri dintr-o varietate de genuri. Când aleg ce să citească, copiii chiar citesc din plăcere și devin mai încrezători în forțele lor.

Partea II – lucrări premiate

Premiul I: BRAȘOVEANU RADU

Clasa a III-a, Școala Gimnazială „Coresi” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Editura Ecou Transilvan și Doriană Manole vă invită la prezentarea cărții

Ne întâlnim pe 1 iunie, la ora 17.00,
la librăria Diverta Unirii - Cluj-Napoca
(Piața Unirii nr. 31-33)

MAYRA,
FETIȚA CARE ÎȘI IUBEA PISTRUII
Eu sunt Mayra,
„fetița care își iubea pistruii”,
după cum m-a descris mama în cartea sa.
Mi iubesc în continuare pistruii, dar mai
mult iubesc căței! Ba nu, dinozaurii! Nu!
Șepceții!...
De fapt, cel mai mult iubesc cărțile!!
De toți copiii mari și mici,
Mămici, tatici și bunici,
Care iubesc ce-am scris aici,
Vă invit să ne citiți..
Dar înainte, să ne cunoaștem!
Biletul de intrare va fi o carte pe care
o dăruiești altui copil care o vrea, dar nu o
poate cumpăra! Pentru că eu cred că fiecare
carte citită este încă o ușă deschisă!! 😊

MISCHIAN MAYRA DIORA

Prof. coordonator Samoilă Diana Carmen
Colegiul Național „George Barițiu”, Cluj-Napoca

Premiul II: MISCHIAN MAYRA DIORA

Clasa I, Colegiul Național „G. Barițiu” Cluj-Napoca

Premiul III: ȘTEFAN DARIUS

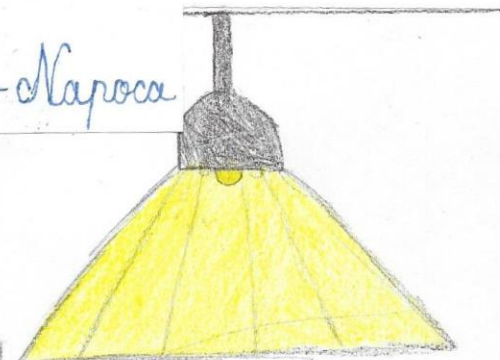
Clasa a III-a, Școala Gimnazială „Coresi” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Clubul iubitorilor de carte

Vă așteptăm cu drag în sala de lectură
pentru a descoperi împreună aventurile lui
Stilton.

Locatie: Sala de lectură
George Barițiu
Str. Speranței, nr. 10, Cluj-Napoca
Duminică 12 iunie
Ora 10:00

UNDE E LILLY
DE LYLL?

CIUDATUL CAZ AL
HOTULUI DE COJIDE
BRÂNZA
GERONIMO STILTON
ȘTEFANEL BORDIANU

Organizatori:

Mențiune: BORDIANU ȘTEFAN

Clasa I, Colegiul Național „G. Barițiu” Cluj-Napoca

Mențiune: SĂFTOIU DELIA

Clasa a III-a, Școala Gimnazială „Coresi” Târgoviște, jud. Dâmbovița

Mențiune: VIGGIANI SOFIA

Clasa I, Colegiul Național „G. Barițiu” Cluj-Napoca

Mențiune: LUCA VLAD LEON
 Clasa I, Colegiul Național „G. Barițiu” Cluj-Napoca

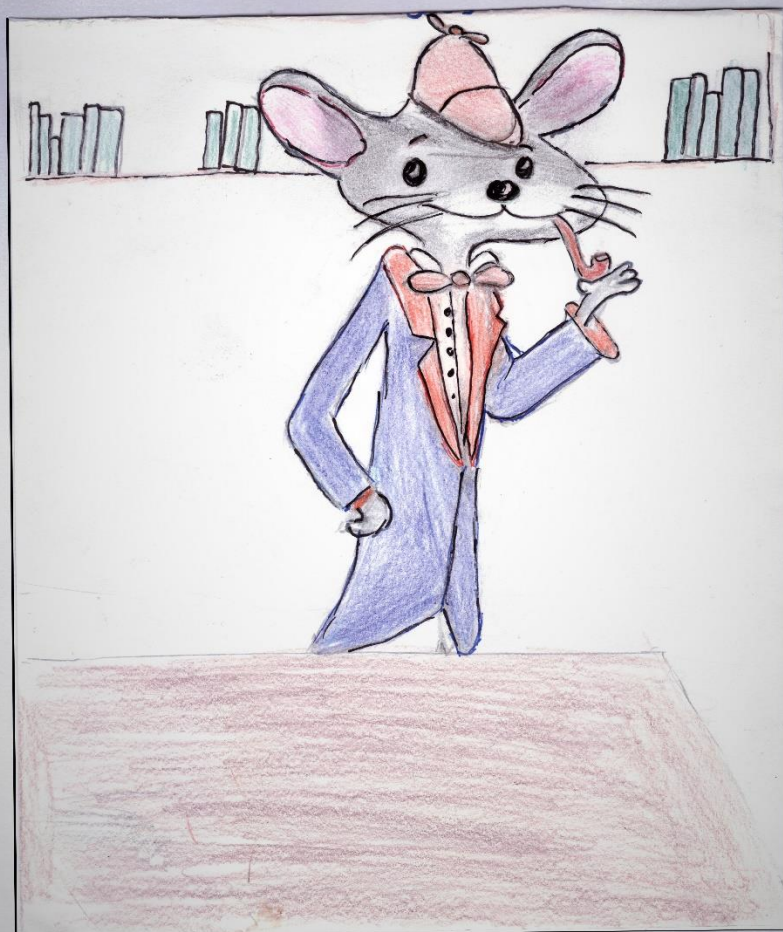
CARTEA, O RECOMPENSĂ PENTRU SUFLET!

Vino să cunoști acest șoricel inventiv!

Invitație la lectură

Marele șoarece detectiv

Cre. Titus

Întâlnirea va avea loc la
Liceul „George Barițiu”
clasa I B

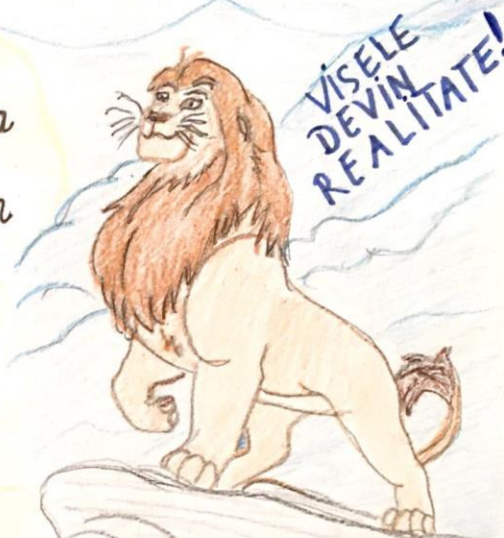
Luni,
1 Iunie 2020
ora 10:30

Mențiune: VAIPAN IOAN

Clasa I, Colegiul Național „G. Barițiu” Cluj-Napoca

ELEVII CLASEI IA, „ALBINUȚELE”
DE LA COLEGIUL NAȚIONAL „GEORGE BARIȚIU,”
VĂ INVITĂ SĂ LUĂȚI PARTE LA MARATONUL LECTURII!

Tu totuși vom intra în
frumoasă și magică lume a
poveștilor și a personajului
eroic Simba, de la care avem
de învățat cum să învingem
răul și să NU RENUNȚĂM
niciodată la visele noastre.

CĂRȚILE SUNT
INVĂȚĂTORII
PE CĂRE SINGUR
ȚI ALEGI!

Pentru a-l admira pe SIMBA și
pentru a vedea curajul cu care îl
învinge pe unchiul său SCAR, care
vrea să fie rege în locul lui,
vă invităm cu mic cu mare, să
citim frumoasa carte
REGELE LEU.

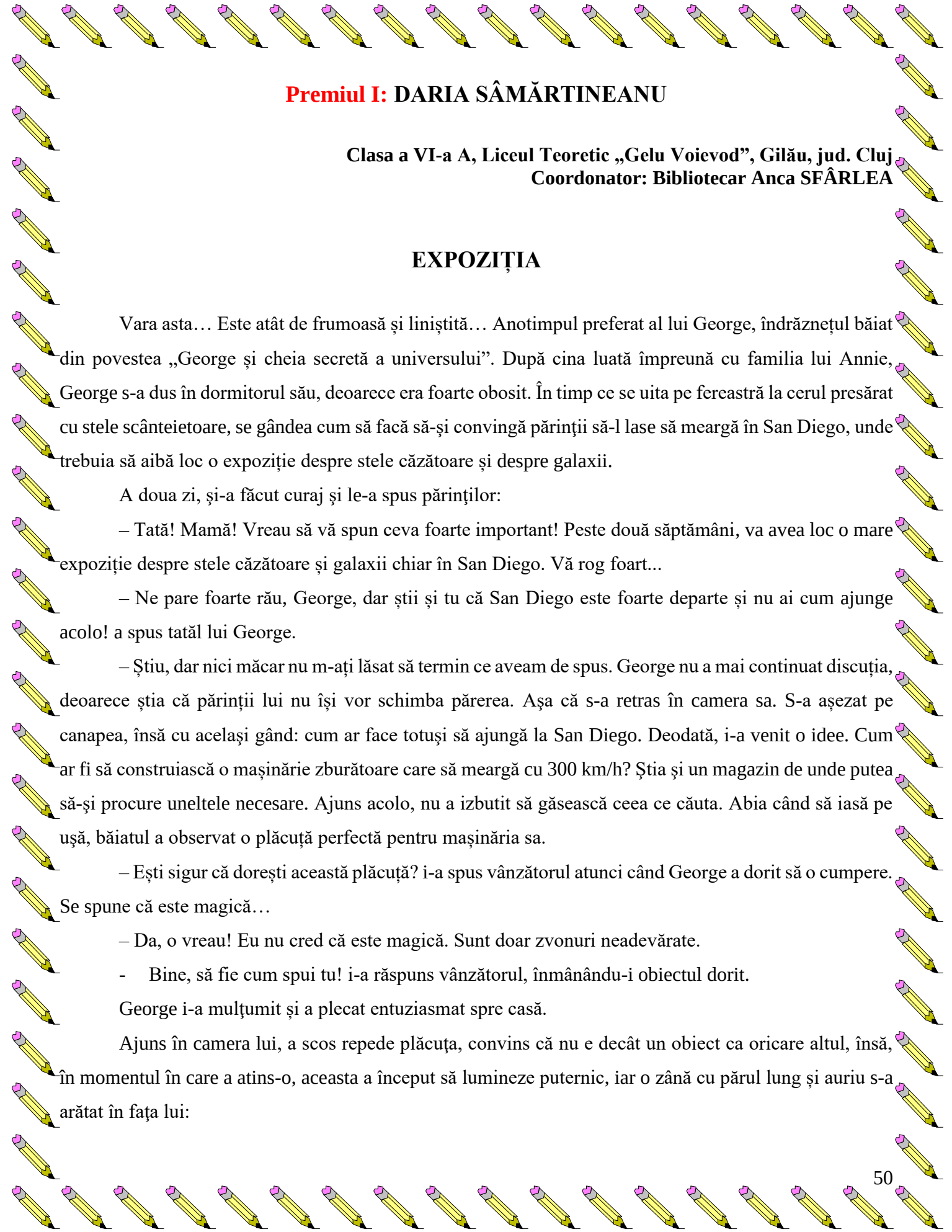
VINERI, 29 MAI. ORA 14

SALA DE ACTIVITĂȚI A ȘCOLII

ELEV COZMA TUDOR / PROFESOR COORDONATOR - SAMOIȚĂ DIANA-CARMEN / ȘC. „GEORGE BARIȚIU”

Mențiune: COZMA TUDOR ANDREI

Clasa I, Colegiul Național „G. Barițiu” Cluj-Napoca

Premiul I: DARIA SÂMĂRTINEANU

Clasa a VI-a A, Liceul Teoretic „Gelu Voievod”, Gilău, jud. Cluj
Coordonator: Bibliotecar Anca SFÂRLEA

EXPOZIȚIA

Vara asta... Este atât de frumoasă și liniștită... Anotimpul preferat al lui George, îndrăznețul băiat din povestea „George și cheia secretă a universului”. După cina luată împreună cu familia lui Annie, George s-a dus în dormitorul său, deoarece era foarte obosit. În timp ce se uita pe fereastră la cerul presărat cu stele scânteietoare, se gândea cum să facă să-și convingă părinții să-l lase să meargă în San Diego, unde trebuia să aibă loc o expoziție despre stele căzătoare și despre galaxii.

A doua zi, și-a făcut curaj și le-a spus părinților:

– Tată! Mamă! Vreau să vă spun ceva foarte important! Peste două săptămâni, va avea loc o mare expoziție despre stele căzătoare și galaxii chiar în San Diego. Vă rog foarte...

– Ne pare foarte rău, George, dar știi și tu că San Diego este foarte departe și nu ai cum ajunge acolo! a spus tatăl lui George.

– Știu, dar nici măcar nu m-ați lăsat să termin ce aveam de spus. George nu a mai continuat discuția, deoarece știa că părinții lui nu își vor schimba părerea. Așa că s-a retras în camera sa. S-a așezat pe canapea, însă cu același gând: cum ar face totuși să ajungă la San Diego. Deodată, i-a venit o idee. Cum ar fi să construiască o mașinărie zburătoare care să meargă cu 300 km/h? Știa și un magazin de unde putea să-și procure uneltele necesare. Ajuns acolo, nu a izbutit să găsească ceea ce căuta. Abia când să iasă pe ușă, băiatul a observat o plăcuță perfectă pentru mașinăria sa.

– Ești sigur că dorești această plăcuță? i-a spus vânzătorul atunci când George a dorit să o cumpere. Se spune că este magică...

– Da, o vreau! Eu nu cred că este magică. Sunt doar zvonuri neadevărate.

- Bine, să fie cum spui tu! i-a răspuns vânzătorul, înmânându-i obiectul dorit.

George i-a mulțumit și a plecat entuziasmat spre casă.

Ajuns în camera lui, a scos repede plăcuța, convins că nu e decât un obiect ca oricare altul, însă, în momentul în care a atins-o, aceasta a început să lumineze puternic, iar o zână cu părul lung și auriu s-a arătat în fața lui:

– Eu sunt Ivi. Și am venit să-ți îndeplinesc o dorință. Pot să îmi ceri un singur lucru pe care ți-l dorești foarte mult.

George stătea încremenit. Nu știa ce să spună...

– Ămmmm...ămmmm... Aș dori un dinozaur extrem de mare care să aibă propulsoare! exclamă George. Vreau să merg la o expoziție, iar acesta m-ar ajuta.

Zâna nu a răspuns nimic, i-a zâmbit, apoi a dispărut. Timpul a trecut, iar George aproape că uitase de întâmplare. Sosește și ziua în care trebuia să aibă loc la expoziția. Brusc, în fața lui a apărut un dinozaur cu propulsoare. George era încântat. S-a urcat în spatele lui și a plecat spre San Diego, fără să mai dea vreo explicație părinților.

Premiul II: ENE BIANCA-IRINA

**Clasa a V-a B, Liceul Teoretic „Onisifor Ghibu”, Cluj-Napoca
Coordonator: Prof. Ana-Maria-Mihaela ROTAR**

UN ȘOARECE ȘI O BUNICĂ SALVEAZĂ LUMEA

Să ne reamintim de băiatul și bunica care au transformat toate vrăjitoarele din Anglia în șoareci. Îndrăzneț, nu-i așa? Dar povestea lor nu se termină aici...

Era o zi de luni, iar bunica și nepotelul, transformat în șoarece, își vedeau de treaba lor. Nu ca oamenii normali, bineînțeles. Se gândeau în ce țară să meargă prima dată pentru a transforma în șoareci toate vrăjitoarele de acolo. Au decis să meargă în Belgia, desigur. Ținta lor nu era doar să transforme în șoareci toate vrăjitoarele, ci și să atace palatul unde se afla Marea Vrăjitoare, care aștepta să urce pe tron după ce cealaltă a fost transformată în șoarece.

Au luat un autocar pentru a călători prin Norvegia. Merseră deja de o zi, iar în dimineața următoare, nepotelul se trezi devreme. Văzu răsăritul. Era superb! Soarele era roșu ca sângele și se ridica pe cer, căpătând din nou culoarea gălbuie. În scurt timp, se trezi și bunica, iar apoi mai merseră încă două zile. În sfârșit, ajunseseră la destinație.

Se aflau la poalele unui munte. Trebuiau să urce tocmai până în vârf. Cu chiu, cu vai, reușiseră să se convingă că trebuie s-o facă. Erau foarte obosiți când ajunseseră în vârf. Dar misiunea nu s-a terminat.

Trebuiau să transforme în șoareci toate vrăjitoarele de acolo. Au scos soluția care transforma persoanele în șoareci, au deschis-o, iar nepoțelul începu să alerge prin castel, căutând bucătăria. În sfârșit, o găsi și puse în mâncare un strop din soluția teribilă.

După ce toată lumea a fost transformată în șoareci, au adus pisici. În curând, castelul rămăsese pustiu. Ei, nu se oprirea aici, călătorirea mult de atunci. Dar asta-i o poveste pentru altă dată.

Premiul III: VIERIU MARIA KARINA

Clasa a VI-a, Școala Gimnazială Crucea, jud. Suceava
Coordonator: prof. Melania POPA

VINDECAREA FRICII

Psss, să vă spun un secret...Lili, fratele ei mai mic, Leon, și mama lor au fost nevoiți să se mute în casa moștenită de la bunici, deoarece în vechiul apartament a avut loc un incendiu devastator. Lili era destul de tristă, deoarece avea multe amintiri în acea casă, însă, știind că e rudă cu vrăjitoarea zăpăcită care a lăsat cartea de vrăji în camera ei, s-a gândit că aici va avea posibilitatea să descopere noi taine magice.

Lili a căutat o cameră mai retrasă. Podul casei părea locul perfect pentru farmece, fără ca mama sau fratele să-i afle secretul. După câteva ore de muncă în care și-a organizat lucrurile, a sărit, din ultima cutie nedespachetată, Hektor, dragonul vorbitor care era cel mai bun prieten al lui Lili, strigând: „Nu mai pot să respir! Acolo nu e cel mai bun loc în care să trăiască un dragon ca mine! Sunt în creștere! Mi-e foame! Adu-mi ceva de mâncare, Lili, sunt lihnit!”

- Îmi pare rău, micuțule dragon vorbitor, îți aduc imediat câteva gustări, răspunse Lili.

- Să vii repede! E întuneric aici și mi-e frică! spuse Hektor îngrozit.

- Bine! Ai grijă să nu strici nimic până vin!

Tremurând, Hektor a făcut câțiva pași prin cameră, când privirea i s-a înțepenit pe un șarpe ce stătea întins pe toată lungimea peretelui.

Când a ajuns Lili în pod, Hektor era cenușiu, fiind ghemuit într-un colț al camerei.

-Fugi și adu cartea de vrăji! Nu trebuie să vezi acest monstru! Adu cartea și apără-te! Apără-mă!

-Nu înțeleg la ce te referi? Ce e cu tine? Unde e culoarea ta rozie?

-Uite acolo! E enorm! E cel mai mare șarpe pe care l-am văzut!

- Vai, Hektor, e doar un tapet! Nu trebuie să îți fie frică! Sunt lucruri pe care întunericul le deformează, dar lumina potrivită le arată adevărata înfățișare. Și să știi că nu tot în lume se rezolvă cu magia din cărți, frica poate fi învinsă doar prin curaj, cu acel praf magic din interiorul nostru. Vino să te îmbrățișez, Hektor! Așa, iar Hektor al meu e rozaliu.

MENTIUNE: ENE DARIA-DANIELA

**Clasa a V-a B, Liceul Teoretic „Onisifor Ghibu”, Cluj-Napoca
Coordonator: Prof. Ana-Maria-Mihaela ROTAR**

MUP ȘI RĂZBOIUL

După cum știți din cartea “Marele Uriaș Prietenos”, Sophie a rămas la palatul regal, iar MUP, prescurtarea numelui Marele Uriaș Prietenos, a rămas la casa lui, continuând să strângă și să creeze vise pentru oameni.

În fiecare dimineață și seară, Sophie îi șoptea câte o urare. Într-o zi, MUP nu a auzit doar o urare de început a zilei, ci și strigătul de ajutor a lui Sophie. Ea l-a rugat pe MUP să vină la palat ca să-i ajute să câștige un război, început în acea noapte.

MUP a ajuns cât a putut el de repede la palat, iar regina l-a rugat să se gândească la un plan pentru câștigarea războiului. El și-a adus aminte de uriașii izgoniți pe o insulă îndepărtată și i-a spus reginei ideea lui. Regina a părut încântată de aceea idee, așa că a aprobat-o.

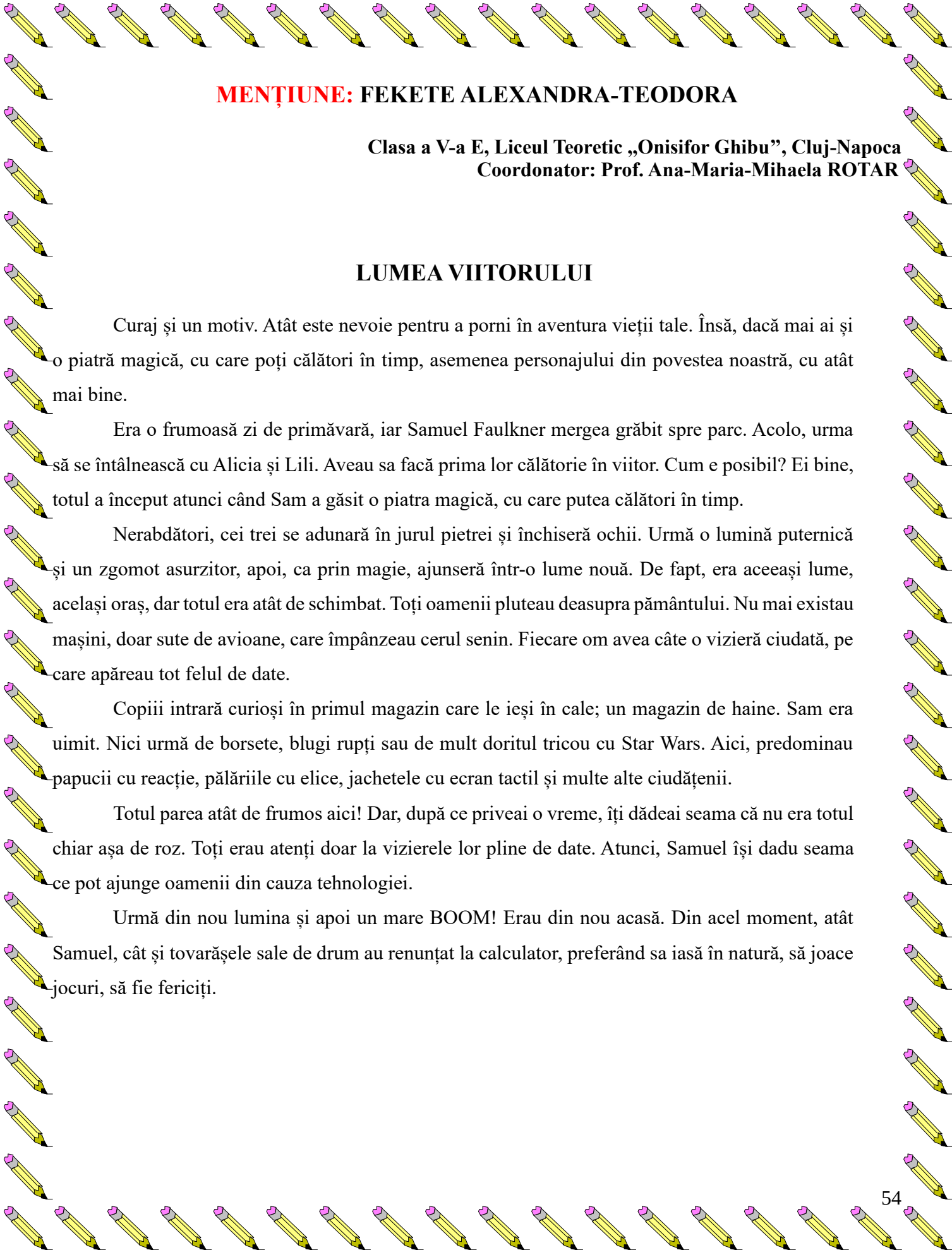
Comandanții armatei i-au adus pe uriași, iar MUP s-a pus pe treabă și a creat un vis special. În seara dinainte de război, MUP le-a trimis fiecărui soldat inamic câte un coșmar despre uriași. A doua zi dimineața, soldații inamici au venit cu elicoptere să atace.

Uriașii masivi au încercuit elicopterele, le-au luat în mâini, apoi, le-au azvârlit peste orizont. Atunci soldații și-au dat seama că uriașii chiar există, iar coșmarul lor era, de fapt, realitate.

Țara inamică a promis că nu va mai face niciodată război cu ei și că vor să facă pace. Ca o recompensă pentru că i-a salvat țara, regina a construit o casă nouă mult mai confortabilă pentru MUP.

Acesta i-a mulțumit reginei pentru casa cea nouă și i-a dat o sticlă de sifoclabucel.

De atunci, au trăit fericiți și nimeni nu i-a mai deranjat.

MENTIUNE: FEKETE ALEXANDRA-TEODORA

Clasa a V-a E, Liceul Teoretic „Onisifor Ghibu”, Cluj-Napoca
Coordonator: Prof. Ana-Maria-Mihaela ROTAR

LUMEA VIITORULUI

Curaj și un motiv. Atât este nevoie pentru a porni în aventura vieții tale. Însă, dacă mai ai și o piatră magică, cu care poți călători în timp, asemenea personajului din povestea noastră, cu atât mai bine.

Era o frumoasă zi de primăvară, iar Samuel Faulkner mergea grăbit spre parc. Acolo, urma să se întâlnească cu Alicia și Lili. Aveau să facă prima lor călătorie în viitor. Cum e posibil? Ei bine, totul a început atunci când Sam a găsit o piatră magică, cu care putea călători în timp.

Nerabdători, cei trei se adunară în jurul pietrei și închiseră ochii. Urmă o lumină puternică și un zgomot asurzitor, apoi, ca prin magie, ajunseră într-o lume nouă. De fapt, era aceeași lume, același oraș, dar totul era atât de schimbat. Toți oamenii pluteau deasupra pământului. Nu mai existau mașini, doar sute de avioane, care împânzeau cerul senin. Fiecare om avea câte o vizieră ciudată, pe care apăreau tot felul de date.

Copiii intrară curioși în primul magazin care le ieși în cale; un magazin de haine. Sam era uimit. Nici urmă de borsete, blugi rupți sau de mult doritul tricou cu Star Wars. Aici, predominau papucii cu reacție, pălăriile cu elice, jachetele cu ecran tactil și multe alte ciudățenii.

Totul pare atât de frumos aici! Dar, după ce priveai o vreme, îți dădeai seama că nu era totul chiar așa de roz. Toți erau atenți doar la vizierele lor pline de date. Atunci, Samuel își dadu seama ce pot ajunge oamenii din cauza tehnologiei.

Urmă din nou lumina și apoi un mare BOOM! Erau din nou acasă. Din acel moment, atât Samuel, cât și tovarășele sale de drum au renunțat la calculator, preferând să iasă în natură, să joace jocuri, să fie fericiți.

MENȚIUNE: MARIȘ ANA-MARIA

**Clasa a V-a, Liceul Teoretic “Gelu Voievod”, Gilău
Coordonator: bibliotecar Anca SFÂRLEA**

CĂLĂTORIE ÎN SPAȚIU

Era o seară senină, tot cerul era presărat cu praf de stele. Mylo și Dibs au decis să rămână peste noapte la Mylo.

Își doreau foarte mult ca în acea noapte să apară o navă spațială. După experiența trecută cu marțienii, au devenit foarte captivați de ei. Își doreau foarte mult ca aceștia să se întoarcă pe Terra, deoarece voiau să zboare cu o navă spațială, alături de ei. Pentru unii era doar un vis pe îl poți realiza doar în somn, dar Mylo și Dibs erau foarte încrezători că lor li se va îndeplini dorința.

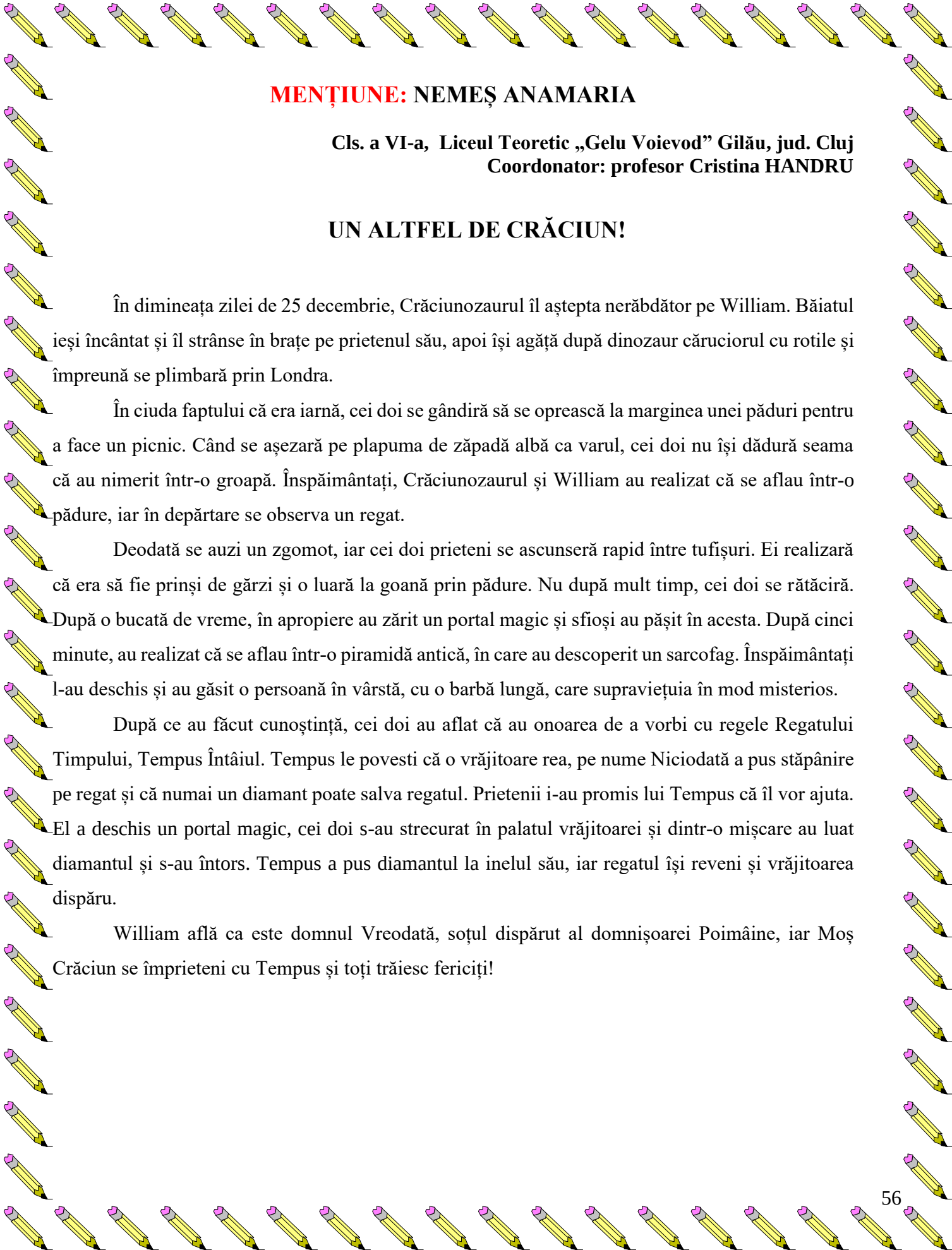
La ora 3 dimineața, de afară s-a auzit un sunet puternic, iar pe geam intră o rază orbitoare de lumină verde-smarald, exact ca în seara în care au venit marțienii. Băieții erau foarte emoționați, erau siguri că de data aceasta vor ajunge în spațiu. Au luat lanternele și au fugit afară. Era o navă spațială cu 3 marțieni verzi, care observându-i nu i-au lăsat în navă. Când au văzut că marțienii se îndepărtează de navă, băieții s-au furișat înăuntru.

Au venit și marțienii, dar nu i-au observat pe intruși. Nava a început să plutească. Observând că zburau, au ieșit din ascunzătoare. Marțienii s-au speriat groaznic și au scăpat nava de sub control. Deoarece Dibs a citit multe benzi desenate a crezut că știe cum se piloteze nava și a preluat controlul. Când a apăsător pe un buton roșu au fost izbiți de pământ.

Dintr-o dată se auzi o voce:

-Mylo, Mylo, trezește-te! Dibs s-a trezit deja!

Atunci și-a dat seama că a fost doar un vis!

MENTIUNE: NEMEȘ ANAMARIA

Cls. a VI-a, Liceul Teoretic „Gelu Voievod” Gilău, jud. Cluj
Coordonator: profesor Cristina HANDRU

UN ALTFEL DE CRĂCIUN!

În dimineața zilei de 25 decembrie, Crăciunozaurul îl aștepta nerăbdător pe William. Băiatul ieși încântat și îl strânse în brațe pe prietenul său, apoi își agăță după dinozaur căruciorul cu roțile și împreună se plimbară prin Londra.

În ciuda faptului că era iarnă, cei doi se gândiră să se oprească la marginea unei păduri pentru a face un picnic. Când se așezară pe plapuma de zăpadă albă ca varul, cei doi nu își dădură seama că au nimerit într-o groapă. Însăpăimântați, Crăciunozaurul și William au realizat că se aflau într-o pădure, iar în depărtare se observa un regat.

Deodată se auzi un zgomot, iar cei doi prieteni se ascuseră rapid între tufișuri. Ei realizară că era să fie prinși de gărzi și o luară la goană prin pădure. Nu după mult timp, cei doi se rătăciră. După o bucată de vreme, în apropiere au zărit un portal magic și sfioși au pășit în acesta. După cinci minute, au realizat că se aflau într-o piramidă antică, în care au descoperit un sarcofag. Însăpăimântați l-au deschis și au găsit o persoană în vârstă, cu o barbă lungă, care supraviețuia în mod misterios.

După ce au făcut cunoștință, cei doi au aflat că au onoarea de a vorbi cu regele Regatului Timpului, Tempus Întâiul. Tempus le povesti că o vrăjitoare rea, pe nume Niciodată a pus stăpânire pe regat și că numai un diamant poate salva regatul. Prietenii i-au promis lui Tempus că îl vor ajuta. El a deschis un portal magic, cei doi s-au strecurat în palatul vrăjitoarei și dintr-o mișcare au luat diamantul și s-au întors. Tempus a pus diamantul la inelul său, iar regatul își reveni și vrăjitoarea dispăru.

William află că este domnul Vreodată, soțul dispărut al domnișoarei Poimăine, iar Moș Crăciun se împrieteni cu Tempus și toți trăiesc fericiți!

MENTIUNE: POPESCU ALEXIS

Clasa a V-a, Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța

Coordonator: profesor Marilena LUCIU

ÎN LUMEA BASMELOR

Mereu mi-am dorit să trăiesc într-un basm, să trec prin multe aventuri, să fiu un erou care luptă cu zmei și balauri, la fel ca cei pe care îi admir. Oare cărțile au un univers al lor, dominat de lucruri și întâmplări misterioase, ieșite din comun? Eu cred că da, mai ales cărțile cu basme, în care totul este posibil, în care se întâmplă minuni la tot pasul și în care binele învinge întotdeauna răul.

Sunt curios să aflu răspunsul și azi, dacă tot sunt în vacanță, vreau să citesc o carte care să mă poarte printr-o astfel de lume, așa că mă îndrept spre biblioteca din sufragerie, aleg o carte din ea și încep să citesc. După un timp îndelungat în care trec prin fel și fel de aventuri împreună cu flăcăii puternici și neînfricați dintre paginile cărții, mă fură somnul și adorm. Un univers plin de farmec, cu locuri și personaje de poveste, mi se deschide pe neașteptate în față: văd case din turtă dulce ca cea peste care au dat Hansel și Gretel, casa mică a caprei cu trei iezi în care lupul cel rău va face prăpăd și casele celor trei purceluși, atât de diferite una de alta, castele semețe, cu turnuri înălțate spre nori în care fete frumoase de împărat așteaptă să fie pețite sau poate salvate din ghearele vreunui zmeu care le-a răpit de lângă părinți și le ține încuiate cu șapte lacăte în vreo cameră ascunsă. Mai departe văd poteci întortocheate ducând spre pădurea deasă în care s-au rătăcit Scufița Roșie și Albă ca Zăpada, unde, dacă nu ești atent, poți da peste animale sălbatice, dar și peste coliba vreunei vrăjitoare care-și prepară ierburile prin vrăji numai de ea știute sau care așteaptă copii neștiutori pe care să-i păcălească.

Dar tot aici zăresc cu încântare grădini minunate cu mere de aur și cu flori care pot să înțeleagă graiul oamenilor, peri care așteaptă să fie îngrijiți de fata harnică a moșneagului, cocoși care înghit cirezi de vite și golesc harnaua cu bani a vreunui boier hapsân, păsări măiestre al căror cântec te farmecă dacă stai să îl asculți și înțelegi că au fost cândva fete de împărat invidiate pentru frumusețea lor, broscui vrăjiți care așteaptă să fie sărutați de o prințesă pentru a redeveni prinți chipeși, la fel ca bestia care numără petalele de trandafir pentru a scăpa de blestem în castelul lui singuratic și mohorât. Sunt și zâne care pot

să te ducă în ținutul Tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte, dar să ai mare grijă să nu treci cumva de Valea Plângerii, căci te va apuca un dor cumplit și nimic nu o să mai fie la fel!

Poate că sunt într-un vis și, dacă este așa, nu aș vrea să se mai termine! Uite-l acolo pe Făt-Frumos luptându-se cu balaurul cel fioros, care scoate flăcări pe nări din cele șapte capete. Dar nu îmi fac griji, știu că va înfrânge monstrul mâncător de oameni și apoi se va însura cu prințesa care-și frânge mâinile lângă ei, neștiind cum să îl ajute pe voinicul curajos... Uite-l dincolo pe Greuceanu eliberând soarele și luna de la zmeii și zmeoaicele care aruncaseră lumea întreagă în beznă... Uite-l și pe Harap-Alb cu cei cinci tovarăși haiduci ai lui și cu calul năzdrăvan care mănâncă jărat, mergând toți spre vicleanul Împărat Roș de unde Harap-Alb se va întoarce cu fiica lui la mincinosul Spân, de care va scăpa după multe peripeții... Oare ei mă văd pe mine, cum îi văd eu? Și, dacă da, pot să îmi spună câte ceva din ce știu ei? Să îmi dea niște sfaturi?

Călătoria mea magică se termină însă prea repede, în momentul în care deschid ochii și mă regăsesc în camera mea, în pat, cu cartea de basme deschisă alături. Zâmbesc privind-o și aud o voce sunându-mi încet în minte: „Suntem aici, suntem reali“. Știu că nu voi uita tot ce am văzut în vis și că personajele acestea minunate vor fi mereu cu mine, ajutându-mă să fiu și eu cândva un erou, în felul meu.

MENTIUNE: POPA MARIAN

Clasa a VI-a, Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța
Prof. coordonator: Marilena LUCIU

CĂRȚILE, PRIETENE BUNE

Cărțile ne poartă într-o lume nouă,
Când le deschidem paginile fragile
Și le citim, cuprinși parcă de magie;
Ele ne oferă învățături, dar și bucurii,
Fie că sunt de povești sau de poezii,
Cu aventuri ciudate, cu prinți, zmei,
Cu lei din savană, dar și cu șoriceii,
Cu pirați, comori, călătorii, prietenii,

Cu emoții puse în versuri armonioase,
Sau cu descrieri de peisaje frumoase;
Cărțile-s pe lume mai scumpe ca orice,
Sunt pentru noi cele mai bune prietene,
Ne sfătuiesc și sunt gata să ne ajute,
Ne spun lucruri interesante și multe,
Nu ne vor părăsi după ce le vom citi.

MENTIUNE: Oprică Andreea

**Clasa a VIII-a, Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța
Coordonator: profesor Marilena LUCIU**

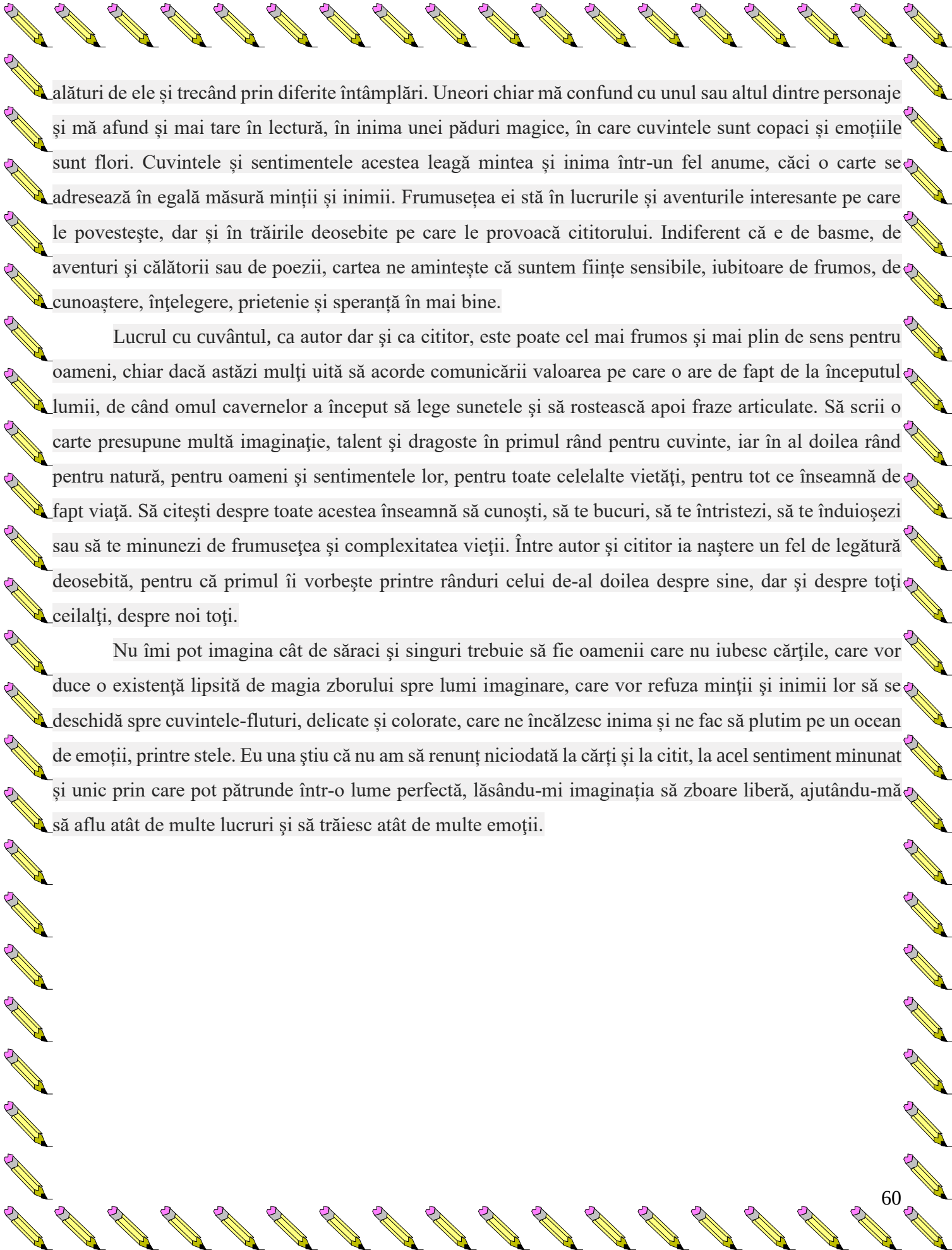
ZBOR SPRE LUMI IMAGINARE

Cartea, galaxia mea de imagini și sentimente, constituie o lume plină de culoare în care mă refugiez ori de câte ori simt nevoia, pentru că doar aici pot vedea, crea, spune și gândi orice, oricând, în felul meu.

Cartea este locul în care mă simt cu adevărat liberă și îmi pot lăsa nu doar mintea, ci și inima să construiască un univers aparte. Când îi deschid coperta și îi ating prima pagină, îmi imaginez un drum bătătorit și un indicator către o anumită destinație, pe care poate l-au urmat mulți alții înaintea mea, bucurându-se de această călătorie magică. Îmi amintesc și acum prima carte pe care am citit-o cu destulă greutate dar și cu plăcere, punându-mi degetele micuțe pe cuvinte pentru a urmări literele negre ce se jucau pe pagina albă, formând propoziții și fraze pe care mă străduiam să le înțeleg. De atunci m-am îndrăgostit de paginile pe care le ating cu drag pentru a le percepe vibrația și a le asculta povestea șoptită, înainte de culcare sau într-o duminică cu vreme friguroasă, în care prefer să stau în fotoliu ținându-mi în brațe prietena cu trup de cerneală care-mi istorisește de fiecare dată ceva diferit, pe un alt ton și cu alte cuvinte. Simt că pășesc pe un drum al cunoașterii către mine și către poveste, o cunoaștere de sine și a celorlalți în același timp, căci cartea ne duce acolo unde viața poate nu ne va duce niciodată, în zone exotice, în zone din trecutul îndepărtat, din viitorul necunoscut și din prezentul mai mult sau mai puțin cunoscut, cu oameni buni sau răi, cu situații din viața de zi cu zi sau, dimpotrivă, incredibile, fantastice și minunate.

Cred că o carte citită pe telefon sau pe calculator nu se poate compara cu una din hârtie, cu pagini tipărite, fiecare dintre ele unică în aspect și conținut, vorbindu-mi în felul ei dincolo de litere și fraze. Tocmai de aceea, nu citesc cărțile virtuale, deși îmi dau seama că nu forma este cea care contează, ci mesajul, în fond e bine să citești oricum, important e să citești, dacă nu pe hârtie, atunci pe ecran. În ce mă privește, legătura mea cu volumul tipărit trebuie să fie și fizică, să-i simt greutatea, mirosul de hârtie veche sau nouă, atingerea foilor subțiate și îngălbenite de timp sau lucioase, noi și parfumate. Iar apoi să trăiesc alături de ea tot ce este cuprins între copertele încălzite de mâinile și privirile mele fascinate.

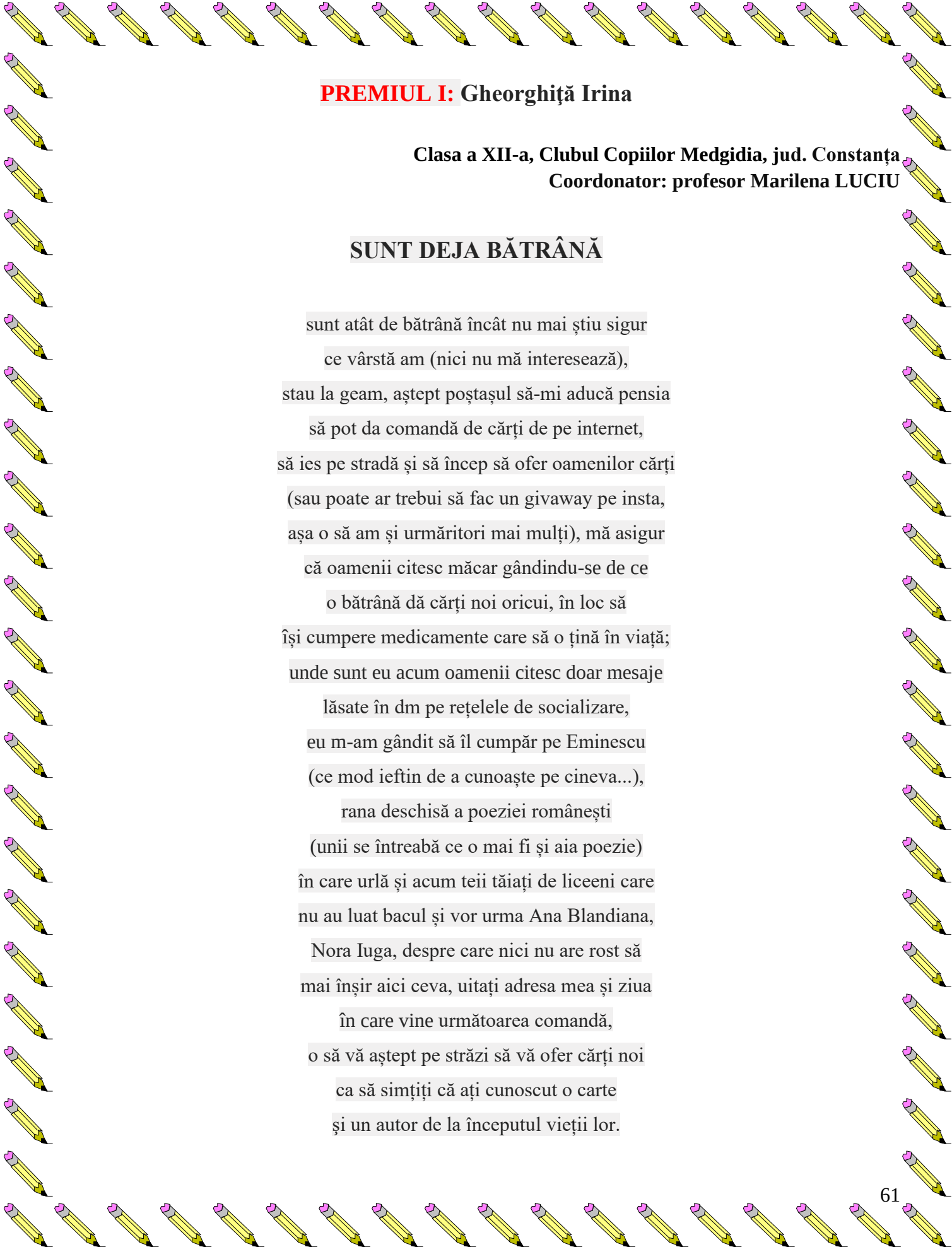
Fiecare carte are povestea ei, așteaptă doar cuminte să o asculți și să o urmărești până la final. Când citesc, intru cu totul în poveste, particip și eu la acțiune și fac cunoștință cu personajele ei, trăind

alături de ele și trecând prin diferite întâmplări. Uneori chiar mă confund cu unul sau altul dintre personaje și mă afund și mai tare în lectură, în inima unei păduri magice, în care cuvintele sunt copaci și emoțiile sunt flori. Cuvintele și sentimentele acestea leagă mintea și inima într-un fel anume, căci o carte se adresează în egală măsură minții și inimii. Frumusețea ei stă în lucrurile și aventurile interesante pe care le povestește, dar și în trăirile deosebite pe care le provoacă cititorului. Indiferent că e de basme, de aventuri și călătorii sau de poezii, cartea ne amintește că suntem ființe sensibile, iubitoare de frumos, de cunoaștere, înțelegere, prietenie și speranță în mai bine.

Lucrul cu cuvântul, ca autor dar și ca cititor, este poate cel mai frumos și mai plin de sens pentru oameni, chiar dacă astăzi mulți uită să acorde comunicării valoarea pe care o are de fapt de la începutul lumii, de când omul cavernelor a început să lege sunetele și să rostească apoi fraze articulate. Să scrii o carte presupune multă imaginație, talent și dragoste în primul rând pentru cuvinte, iar în al doilea rând pentru natură, pentru oameni și sentimentele lor, pentru toate celelalte vietăți, pentru tot ce înseamnă de fapt viață. Să citești despre toate acestea înseamnă să cunoști, să te bucuri, să te întristezi, să te înduioșezi sau să te minunezi de frumusețea și complexitatea vieții. Între autor și cititor ia naștere un fel de legătură deosebită, pentru că primul îi vorbește printre rânduri celui de-al doilea despre sine, dar și despre toți ceilalți, despre noi toți.

Nu îmi pot imagina cât de săraci și singuri trebuie să fie oamenii care nu iubesc cărțile, care vor duce o existență lipsită de magia zborului spre lumi imaginare, care vor refuza minții și inimii lor să se deschidă spre cuvintele-fluturi, delicate și colorate, care ne încălzesc inima și ne fac să plutim pe un ocean de emoții, printre stele. Eu una știu că nu am să renunț niciodată la cărți și la citit, la acel sentiment minunat și unic prin care pot pătrunde într-o lume perfectă, lăsându-mi imaginația să zboare liberă, ajutându-mă să aflu atât de multe lucruri și să trăiesc atât de multe emoții.

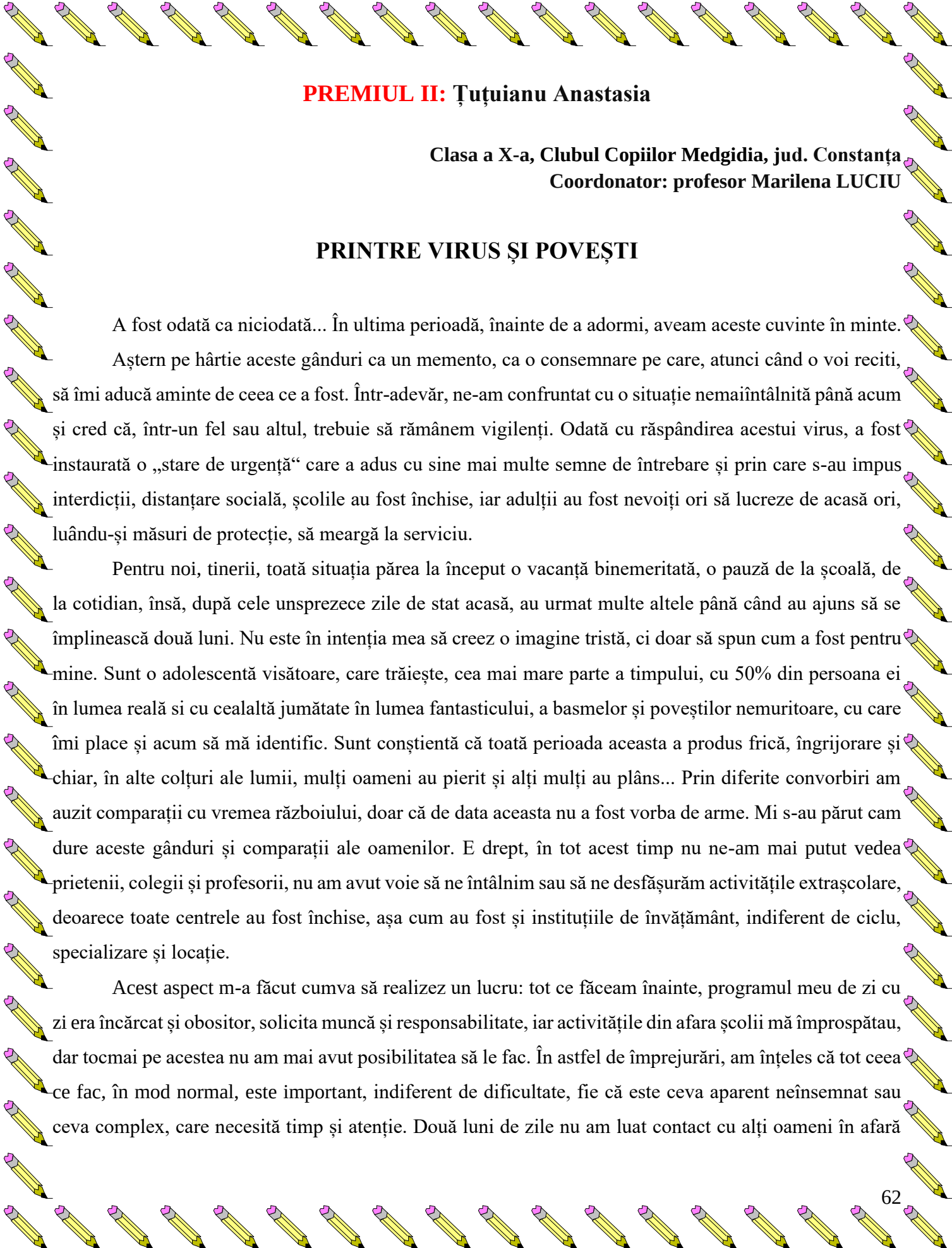

PREMIUL I: Gheorghiță Irina

Clasa a XII-a, Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța
Coordonator: profesor Marilena LUCIU

SUNT DEJA BĂTRÂNĂ

sunt atât de bătrână încât nu mai știu sigur
ce vârstă am (nici nu mă interesează),
stau la geam, aștept poștașul să-mi aducă pensia
să pot da comandă de cărți de pe internet,
să ies pe stradă și să încep să ofer oamenilor cărți
(sau poate ar trebui să fac un giveaway pe insta,
așa o să am și urmăritori mai mulți), mă asigur
că oamenii citesc măcar gândindu-se de ce
o bătrână dă cărți noi oricui, în loc să
își cumpere medicamente care să o țină în viață;
unde sunt eu acum oamenii citesc doar mesaje
lăsate în dm pe rețelele de socializare,
eu m-am gândit să îl cumpăr pe Eminescu
(ce mod ieftin de a cunoaște pe cineva...),
rana deschisă a poeziei românești
(unii se întreabă ce o mai fi și aia poezie)
în care urlă și acum teii tăiați de liceeni care
nu au luat bacul și vor urma Ana Blandiana,
Nora Iuga, despre care nici nu are rost să
mai înșir aici ceva, uitați adresa mea și ziua
în care vine următoarea comandă,
o să vă aștept pe străzi să vă ofer cărți noi
ca să simțiți că ați cunoscut o carte
și un autor de la începutul vieții lor.

PREMIUL II: Țuțuianu Anastasia

Clasa a X-a, Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța
Coordonator: profesor Marilena LUCIU

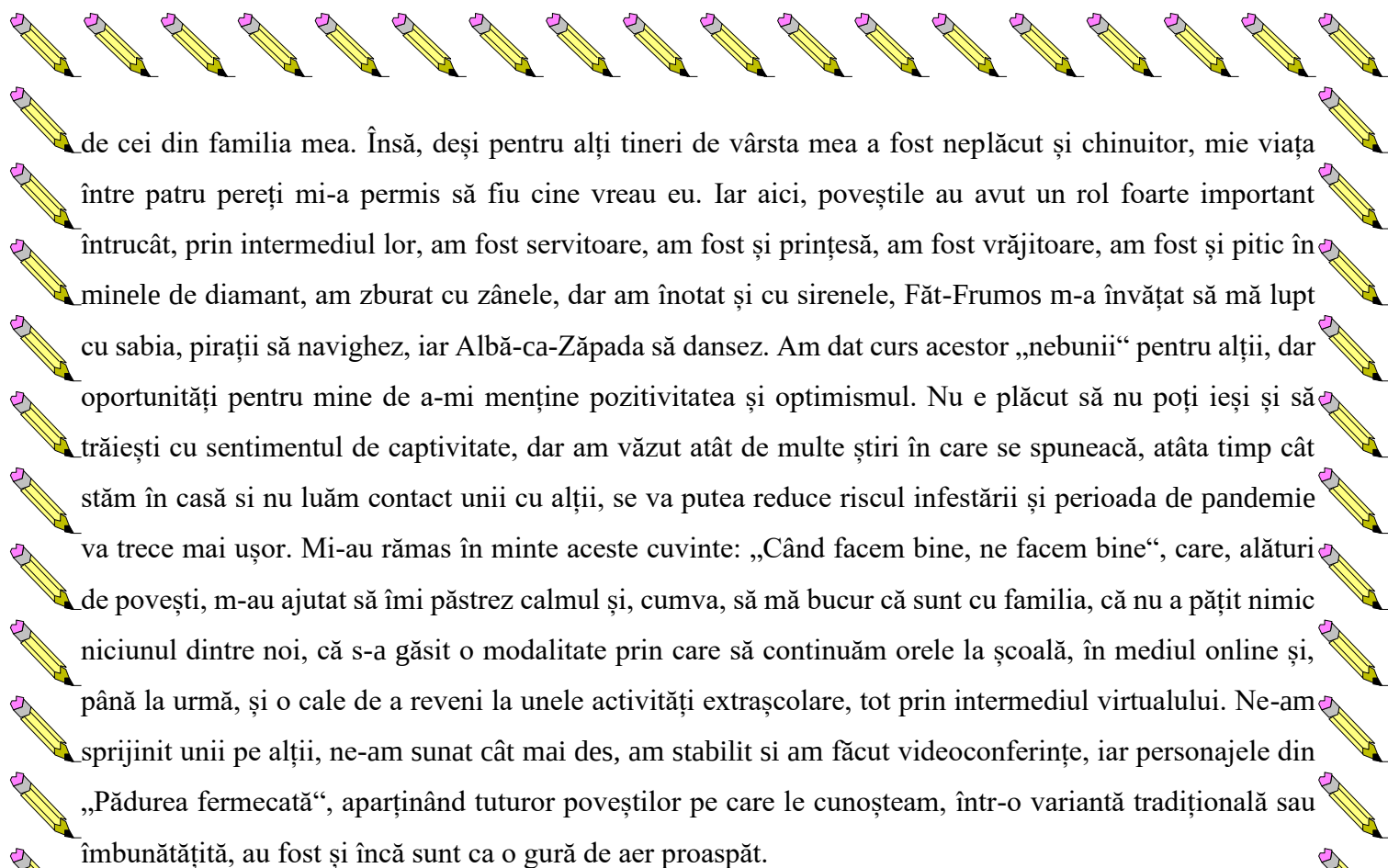
PRINTRE VIRUS ȘI POVEȘTI

A fost odată ca niciodată... În ultima perioadă, înainte de a adormi, aveam aceste cuvinte în minte.

Aștern pe hârtie aceste gânduri ca un memento, ca o consemnare pe care, atunci când o voi reciti, să îmi aducă aminte de ceea ce a fost. Într-adevăr, ne-am confruntat cu o situație nemaiîntâlnită până acum și cred că, într-un fel sau altul, trebuie să rămânem vigilenți. Odată cu răspândirea acestui virus, a fost instaurată o „stare de urgență” care a adus cu sine mai multe semne de întrebare și prin care s-au impus interdicții, distanțare socială, școlile au fost închise, iar adulții au fost nevoiți ori să lucreze de acasă ori, luându-și măsuri de protecție, să meargă la serviciu.

Pentru noi, tinerii, toată situația părea la început o vacanță binemeritată, o pauză de la școală, de la cotidian, însă, după cele unsprezece zile de stat acasă, au urmat multe altele până când au ajuns să se împlinească două luni. Nu este în intenția mea să creez o imagine tristă, ci doar să spun cum a fost pentru mine. Sunt o adolescentă visătoare, care trăiește, cea mai mare parte a timpului, cu 50% din persoana ei în lumea reală și cu cealaltă jumătate în lumea fantasticului, a basmelor și poveștilor nemuritoare, cu care îmi place și acum să mă identific. Sunt conștientă că toată perioada aceasta a produs frică, îngrijorare și chiar, în alte colțuri ale lumii, mulți oameni au pierit și alți mulți au plâns... Prin diferite convorbiri am auzit comparații cu vremea războiului, doar că de data aceasta nu a fost vorba de arme. Mi s-au părut cam dure aceste gânduri și comparații ale oamenilor. E drept, în tot acest timp nu ne-am mai putut vedea prietenii, colegii și profesorii, nu am avut voie să ne întâlnim sau să ne desfășurăm activitățile extrașcolare, deoarece toate centrele au fost închise, așa cum au fost și instituțiile de învățământ, indiferent de ciclu, specializare și locație.

Acest aspect m-a făcut cumva să realizez un lucru: tot ce făceam înainte, programul meu de zi cu zi era încărcat și obositor, solicita muncă și responsabilitate, iar activitățile din afara școlii mă împrăpătau, dar tocmai pe acestea nu am mai avut posibilitatea să le fac. În astfel de împrejurări, am înțeles că tot ceea ce fac, în mod normal, este important, indiferent de dificultate, fie că este ceva aparent neînsemnat sau ceva complex, care necesită timp și atenție. Două luni de zile nu am luat contact cu alți oameni în afară

de cei din familia mea. Însă, deși pentru alți tineri de vârsta mea a fost neplăcut și chinuitor, mie viața între patru pereți mi-a permis să fiu cine vreau eu. Iar aici, poveștile au avut un rol foarte important întrucât, prin intermediul lor, am fost servitoare, am fost și prințesă, am fost vrăjitoare, am fost și pitic în minele de diamant, am zburat cu zânele, dar am înotat și cu sirenele, Făt-Frumos m-a învățat să mă lupt cu sabia, pirații să navighez, iar Albă-ca-Zăpada să danseze. Am dat curs acestor „nebunii” pentru alții, dar oportunități pentru mine de a-mi menține pozitivitatea și optimismul. Nu e plăcut să nu poți ieși și să trăiești cu sentimentul de captivitate, dar am văzut atât de multe știri în care se spuneacă, atâta timp cât stăm în casă și nu luăm contact unii cu alții, se va putea reduce riscul infestării și perioada de pandemie va trece mai ușor. Mi-au rămas în minte aceste cuvinte: „Când facem bine, ne facem bine”, care, alături de povești, m-au ajutat să îmi păstrez calmul și, cumva, să mă bucur că sunt cu familia, că nu a pățit nimic niciunul dintre noi, că s-a găsit o modalitate prin care să continuăm orele la școală, în mediul online și, până la urmă, și o cale de a reveni la unele activități extrașcolare, tot prin intermediul virtualului. Ne-am sprijinit unii pe alții, ne-am sunat cât mai des, am stabilit și am făcut videoconferințe, iar personajele din „Pădurea fermecată”, aparținând tuturor poveștilor pe care le cunoșteam, într-o variantă tradițională sau îmbunătățită, au fost și încă sunt ca o gură de aer proaspăt.

Îmi aduc aminte cum mă întrebam și întrebam în fiecare zi ce se va întâmpla, cum o vom duce în ritmul acesta și până când. Acum, că perioada de autoizolare a fost ridicată, nu trebuie să uităm ceea ce a fost. Cred că este ca un test, în care să ne înarmăm cu răbdare și să facem pași mici, cel puțin asta m-au învățat eroii poveștilor, să cântăresc, să pun în balanță, să analizez înainte de a lua o decizie importantă. Nu pot să nu mă gândesc cum se va desfășura vacanța de vară, ce îi așteaptă pe elevii din anii terminali, care va fi situația în anul școlar viitor, dar îmi pot păstra încrederea că totul va fi bine și fără să vină cineva să îmi spună că așa va fi și că, prin tot ceea ce a fost și va urma, vom învăța să prețuim ceea ce avem și unii pe ceilalți, să ne bucurăm mai mult de tot ceea ce ne înconjoară dar și de tot ce ne apare în cale, indiferent că este o bucurie sau o greutate, să lăsăm grijile deoparte și să învățăm să o luăm de la capăt.

Poate că a fost greu, pentru unii mai mult, pentru alții mai puțin. Am simțit că trăim într-un oraș din care nu putem ieși, într-o lume care se va reface cu greu. Acum, aud de la fereastra mea cum toți, pe stradă, strigă că suntem liberi, dar precauția nu poate să dispară. Pe lângă mască și mănuși de protecție, eu mai am și povești în care să mă avânt, personaje pe care să le cunosc, pe eroi vreau să îi ajut, pe răufăcători să îi înving. Sunt, cum am mai spus, 50% aici și 50% acolo. Tot poveștile mi-au insuflat un anumit mod de a gândi: chiar dacă această bucată de timp a părut și încă mai pare un blestem, orice blestem poate fi rupt. Depinde de noi cum alegem să acționăm. Eu am ales „A fost odată ca niciodată...” și simt că

am izbutit să trec de partea cea mai grea. Ceea ce urmează necesită încredere, speranță și voință, ca să putem ajunge la un final fericit.

PREMIUL III: Popescu Briana

Clasa a X-a, Clubul Copiilor Medgidia, jud. Constanța
Coordonator: profesor Marilena LUCIU

PLEDOARIE PENTRU LECTURĂ

E pauză. Ies pe holul liceului și surprind o discuție între două fete mai mici:

- N-ai să-mi împrumuți o carte ?

- Am una în telefon, e în format pdf și nu are mai mult de 80 de pagini... Mai am puțin și-o termin... Vrei să ți-o povestesc?

„Nu, nu i-o povesti“, îi răspund în gând, „las-o să afle singură despre ce e vorba și dacă e sau nu pe gustul ei“... Mie nu-mi place să citesc pe telefon sau laptop. Mie îmi plac cărțile din hârtie, adevărate, să le simt sub degete și sub ochi, să le respir mirosul ăla de carte nouă, abia ieșită de sub tipar, sau, dimpotrivă, mirosul ăla specific de carte veche, cu foile ciufulite, îngălbenite, chiar pătate de cine știe ce mâini curioase, grăbite sau poate blazate, care și-au lăsat astfel amprenta prin timp. Știu că nu toată lumea citește, nu toată lumea dă bani pe o carte, mulți tineri de vârsta mea sunt mai pasionați de filmele de pe Netflix sau clipurile de pe YouTube, până și cărțile studiate la școală sunt înlocuite de adaptările cinematografice mai mult sau mai puțin fidele textului...

Ce-i drept, și cărțile din ziua de azi sunt prea multe, prea puțin valoroase și parcă prea asemănătoare, toate sunt pe același calapod, cu eroul deștept, curajos și deseori bun sportiv care trece, ajutat de prieteni, prin tot felul de ciudățenii, sau fata singuratică urmărită de puștiul din cartierul interzis, a căror love story este tulburată de un derbedeu plin de mușchi. Nu tot ce încarcă tarabele și rafturile librăriilor este cu adevărat literatură. Să fim serioși, poate e greu să distingi cărțile bune, să stabilești o ierarhie a cărților valoroase fără un pic de ajutor, dar o poți face, ierarhizarea are și ea criteriile ei: vechime și consacrare în timp, număr de cititori din toate categoriile sociale și de vârstă, mod original de a scrie și de a reda o anumită idee sau perspectivă asupra realității, asupra omului în toată complexitatea lui. Câtă diferență între „Twilight“ și „Prăbușirea casei Usher“, între „Invitație la vals“ și „La răscruce de vânturi“,

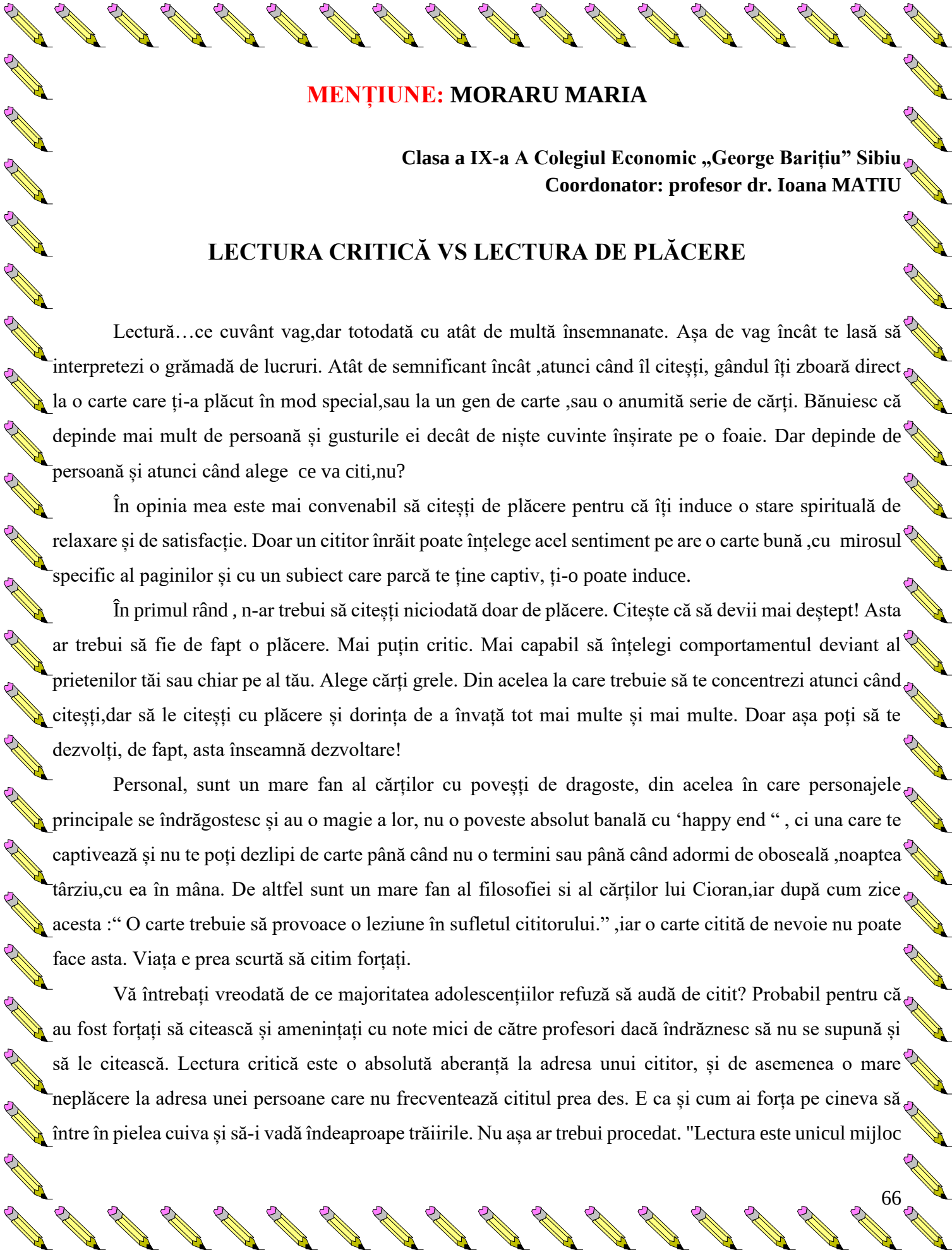

sau între personaje ca Nică, Tom Sawyer, Huckleberry Finn, Pippi Șosețica și Micul Prinț! Și încă acestea sunt personaje memorabile, pe care le cunoaștem măcar parțial. Am senzația că suntem subestimați, că se crede că nu suntem capabili să vedem realitatea și să apreciem o carte bună, care ne chiar ne dă mintea și sufletul peste cap, și de aceea ni se dau să înghițim pagini întregi cu povești siropoase, clișeice, care amestecă elemente deloc originale într-un context mai mult sau puțin modernizat, care nu mai știu să ne ofere emoție sinceră.

Mă plimbam ieri singură prin parc, profitând de o zi de februarie prea însorită, căci toți prietenii mei erau prinși cu treburi, indiferent ce-or înțelege ei prin asta. Am auzit un grup de copii care nu cred că aveau mai mult de 12 ani vorbind despre „ultimul serial original Netflix“ și mi-a venit să râd, dar am și căzut pe gânduri. Ce-o însemna „serial original“? Care-o fi diferența între un serial original și o carte originală? Mi-am amintit că la vârsta lor citeam „Fram, ursul polar“ și am vrut să-i întreb dacă au citit și ei volumul, sau măcar dacă au auzit de el, dar mi-am dat seama că o să par prea „dudue“ și oricum nu avea rost să intru în discuție. Diferențele între generații nu înseamnă zeci de ani, uneori ajung cinci ani ca să marcheze o diferență între preocupări, mod de a gândi și a se comporta.

Mă tem că o să ajungem o lume de ochelariști, dar nu de la citit, ci de la ecranele TV și ale telefoanelor sau de la monitoarele calculatoarelor. Toată lumea stă cu ochii în ecrane, citind doar newsfeed-urile și meme-urile de pe Facebook, Instagram, urmărind vloggeri și uitând să se privească în ochi și în suflete. Căci ce face o carte altceva decât să te privească adânc în suflet și să-l facă să tresalte? Să ne luăm cu toții de mână, într-un cerc mare în jurul cărților vechi și noi, groase sau subțiri, să protejăm universul lecturii! Voi, pasionații de teorii conspiraționiste, de mistere și crime, luați-vă în brațe romanele polițiste sau thriller-ele; voi, visătorilor, luați-vă în brațe poveștile de dragoste; voi, cei dornici să evadați din lumea reală, luați-vă în brațe cărțile cu basme și istorii fanteziste; voi, cei pasionați de un anumit domeniu, luați-vă în brațe cărțile care vă spun mai multe despre domeniul respectiv! Poate o să le scrieți și voi pe ale voastre cândva, măcar în imaginație. Marile salturi ale gândirii și marile descoperiri nu au fost făcute de cei care doar au stat în fața ecranelor să se uite la figurile frumoase, mai mult sau mai puțin expresive, ale actorilor, sau la noile modele de rochii, adidași, telefoane...

Sunt atâtea cărți, pentru toată lumea, care așteaptă să fie atinse, deschise și parcurse cu interes și cu drag. Fiți schimbarea, fiți curioși, descoperiți, îndrăzniți să faceți și să fiți mai mult! Cărțile sunt cel mai bun ghid și cel mai devotat prieten în această călătorie spre descoperirea sinelui și a lumii, spre evoluția intelectuală, morală și afectivă a fiecăruia dintre noi.

MENTIUNE: MORARU MARIA

Clasa a IX-a A Colegiul Economic „George Barițiu” Sibiu

Coordonator: profesor dr. Ioana MATIU

LECTURA CRITICĂ VS LECTURA DE PLĂCERE

Lectură...ce cuvânt vag,dar totodată cu atât de multă însemnanate. Așa de vag încât te lasă să interpretezi o grămadă de lucruri. Atât de semnificant încât ,atunci când îl citești, gândul îți zboară direct la o carte care ți-a plăcut în mod special,sau la un gen de carte ,sau o anumită serie de cărți. Bănuiesc că depinde mai mult de persoană și gusturile ei decât de niște cuvinte înșirate pe o foaie. Dar depinde de persoană și atunci când alege ce va citi,nu?

În opinia mea este mai convenabil să citești de plăcere pentru că îți induce o stare spirituală de relaxare și de satisfacție. Doar un cititor înrăit poate înțelege acel sentiment pe are o carte bună ,cu mirosul specific al paginilor și cu un subiect care parcă te ține captiv, ți-o poate induce.

În primul rând , n-ar trebui să citești niciodată doar de plăcere. Citește că să devii mai deștept! Asta ar trebui să fie de fapt o plăcere. Mai puțin critic. Mai capabil să înțelegi comportamentul deviant al prietenilor tăi sau chiar pe al tău. Alege cărți grele. Din acelea la care trebuie să te concentrezi atunci când citești,dar să le citești cu plăcere și dorința de a învăța tot mai multe și mai multe. Doar așa poți să te dezvolți, de fapt, asta înseamnă dezvoltare!

Personal, sunt un mare fan al cărților cu povești de dragoste, din acelea în care personajele principale se îndrăgostesc și au o magie a lor, nu o poveste absolut banală cu ‘happy end “ , ci una care te captivează și nu te poți dezlipi de carte până când nu o termini sau până când adormi de oboseală ,noaptea târziu,cu ea în mână. De altfel sunt un mare fan al filosofiei si al cărților lui Cioran,iar după cum zice acesta :“ O carte trebuie să provoace o leziune în sufletul cititorului.” ,iar o carte citită de nevoie nu poate face asta. Viața e prea scurtă să citim forțați.

Vă întrebați vreodată de ce majoritatea adolescenților refuză să audă de citit? Probabil pentru că au fost forțați să citească și amenințați cu note mici de către profesori dacă îndrăznesc să nu se supună și să le citească. Lectura critică este o absolută aberanță la adresa unui cititor, și de asemenea o mare neplăcere la adresa unei persoane care nu frecventează cititul prea des. E ca și cum ai forța pe cineva să între în pielea cuiva și să-i vadă îndeaproape trăirile. Nu așa ar trebui procedat. "Lectura este unicul mijloc

prin care putem aluneca ,uneori involuntar,în pielea,vocea sau sufletul altcuiva.”Ar trebui să citim pentru că ne simțim bine-dispuși, pentru că știm că e unul dintre lucrurile care ne bine-dispun sau pentru că e un refugiu ,un loc în care ne retragem atât mental și psihic cât și fizic - pentru că sincer vorbind ce e mai plăcut decât o cafea bună alături de o carte și mai bună în zilele ploioase? – și nu pentru o notă mai bună la școală. Niciodată nu am fost de părere că cititul critic mă dezvoltă,ci din contra, mă făcea să îmi fie tot mai greu să pun mâna pe o carte. Citeam lucruri care pur și simplu nu mă interesau,nu mă fascinau, nu mă făceau să îmi doresc să termin cartea,capitolul sau până și pagină. De la o vârstă destul de fragedă am început să citesc, și nu doar fabule sau alte povești de copii cum aveau pretenția profesorii din gimnaziu. Eu citeam cărți precum “Silogismele amărăciunii “ ; “Fiesta” și “Adio arme” de Hemingway iar mie mi se cerea să citesc fabule sau creații epice precum “ Aventurile lui Cepelică” sau “Aventurile lui Nils Holgersson în Suedia”. Nu spun că sunt cărți rele ,din contra, “ Aventurile lui Cepelică” este o fabulă excepțională și personal mi se pare foarte dificilă că o persoană matură, adultă,trecută prin viață să fie în stare să scrie ceva atât de inofensiv și să treacă din realitate în ficțiune atât de ușor. Scriitorul adevărat este un om singur. Și, pe măsură ce crește în ochii celorlalți, se afundă tot mai mult în singurătatea sa, și de asta mereu voi avea un anumit respect pentru fiecare scriitor în parte.

În al doilea rând, pledoaria pentru lectura de plăcere poate continua prin aducerea argumentelor contra lecturii critice astfel: adevărul e, așa cum susține și N.Manolescu că, a vrea să le explici oamenilor care nu au citit nicio carte în viața lor ce pierd, e totuna cu a explica unui surd frumusețea muzicii.

Lectura de plăcere este situația ideală și perfectă, fără nici un fel de recompensă materială, o poveste despre puterea cuvintelor, o “călătorie” pe care o faci cu bucurie și pe care o împărtășești cu drag. Lectura obligatorie ,critică, reprezintă modalitatea prin care, constrâns fiind, reușești să cunoști anumite texte, fără a-ți asuma neapărat rolul de cititor. Acest lucru are o conotație negativă, restrictivă, instalând un mod de gândire dirijat, aflat într-o contradicție cu ideea de lectură. Tocmai de aceea lecturile sunt recomandate pentru a ști mai mult, pentru dezvoltare personală, dar și pentru a face față provocărilor societății actuale.

Profesorii încearcă în permanentă să ne stimuleze de altfel interesul și încearcă să facă lectura să redevină o preocupare constantă. Lectura obligatorie, pentru școală, este văzută ca o datorie, fără plăcerea de a citi. De cele mai multe ori lectura merge greu și cărțile rămân uneori neterminate, deoarece realitatea despre care citim nu corespunde realității trăite . Cititorii contemporani sunt mai interesați ca lectură de ceea ce este actual, de scriitorii și operele “la modă “, de ceea ce are legătură cu ei, cu modul lor de a fi și de a gândii.

Conexiunile spirituale și sentimentale provocate de o carte pe care o citești de drag și de plăcere sunt la un nivel atât de ridicat încât ar trebui să simțim cu o intensitate sporită întâmplările relatate. O carte bună trebuie să trezească răni, să le provoace chiar. O carte bună e o primejdie pentru suflet, setea de cunoaștere fiind cruntă.

Studiile au arătat de asemenea că poți pune doi oameni, cu ambiții și obiceiuri total diferite, să citească exact aceleași cărți pe un interval de timp potrivit fiecăruia. Cel care a citit cu plăcere și căruia i-a fost trezit interesul a acumulat cu mult mai multe informații decât cel care a citit forțat, constrâns să intre în contact cu informațiile.

De altfel, lectura în afara clasei are ca scop să dezvolte gustul elevilor pentru citit, să ne stimuleze interesul pentru carte, să ne satisfacă o anumită dorință de a cunoaște viața și oamenii din alt punct de vedere decât cel al nostru. Lectura contribuie într-o măsură destul de semnificativă la îmbogățirea cunoștințelor elevilor, la formarea unui vocabular activ și bogat. Asta este partea pozitivă a lecturii critice, mai exact scopul ei. Dar de prea multe ori sistemul educațional nu reușește să își atingă scopurile. Sper că dacă acest obicei de a oferi lecturi înafara orelor de curs va fi practicat în viitorul depărtat, să se realizeze că un adolescent contemporan nu are aceeași mentalitate cu cel din anii României comuniste în care nici nu prea aveau “dreptul” să-și exprime liber opinia. Adolescentul contemporan ar trebui educat contemporan, cu opere ale marilor contemporani. Poate așa nu ne-am mai mira când vedem tineret cu cărți în mână înafara școlilor. Poate dacă ne-am ajusta mentalitatea la cea a vremurilor noastre, a societății de acum, și a cărților mai noi – extraordinare de altfel – lectura critică nu ar mai fi o povară pentru elevi.

Am citit enorm de mult, am citit ca un fel de dezertare. Am vrut să intru în filosofia și în viziunea altuia. Este o fugă, în cărți, un fel de a scăpa de sine, iar acest sentiment l-am trăit doar când mă atrăgea ceea ce citeam, când îmi plăcea ceea ce citeam. Simțeam că vreau să știu tot mai mult și mai mult despre acel subiect, iar când acea călătorie ajungea la un sfârșit, căutam imediat următorul volum, și când realizam cu tristețe că nu mai există alt volum care să-mi explice lucrurile pe care autorii le-au cugetat mult și care sunt niște metafore pe care nimeni nu a reușit să le descifreze cu exactitate, atunci mă cuprinde o adevărată sete de informație. Și am să închei acest argument precizând că acest lucru nu l-am întâlnit și nici simțit vreodată când citeam constrânsă pentru o evaluare ce mai apoi urma să vină la școală.

În concluzie, cum am rezumat și mai sus de altfel, părerea mea rămâne aceeași, și anume că lectura de plăcere mereu o va învinge pe cea critică.

MENTIUNE: Rus Iulia Cristina

**Clasa a X-a L3, Colegiul Tehnic „V. Ungureanu” Câmpia Turzii, jud. Cluj
Coordonator: profesor Annamaria Andreea POP**

LECTURA ÎN VIAȚA MEA

De-a lungul timpului, am ajuns la concluzia că lectura pentru mine e ca și cum ai construi o clădire.

În viața de zi cu zi, cu cât muncești mai mult, cu atât mai repede termini de construit. Așa este și cu lectura. Cu cât citești, în fiecare zi mai mult, cu atât mai mult te dezvolți și te crești tu ca persoană. Cititul este ca o armă împotriva tuturor problemelor ce le întâmpinăm de-a lungul vieții noastre.

Înainte de toate trebuie să știm că lectura pe care noi o alegem ne definește pe noi ca și caractere ca și persoane.

Alegându-mi lecturile care mă atrag și mă definesc, evident că aceste lecturi îmi transmit suspans, fericire, fascinație și învățături. În general, lecturile pe care le-am citit mi-au dezvoltat încrederea în mine, m-au făcut să fiu mai puternică.

Trăiesc diferite stări, emoții, trăiri. De multe ori când citesc, mă pun în locul personajelor, mă gândesc la ceea ce aș face eu dacă aș fi în locul lor, la modul în care aș reacționa la diferitele situații, la cum m-aș simți și aș gândi în situațiile respective. Când citesc, mă liniștesc și mă debarasez de toate problemele, de toate gândurile de zi cu zi.

Lectura de la școală, lectura critică este una obligatorie. Aceasta la rândul ei, are rolul de a ne ajuta pe viitor, fie în domeniul în care vom lucra, fie spiritual sau psihologic.

Din punctul meu de vedere este o diferență mare între lectura critică și cea de plăcere. Cele două sunt diferite deoarece una este impusă, iar cealaltă ne-o alegem după bunul plac și după ceea ce ne dictează inima.

Eu aș alege lectura de plăcere dintre cele două, deoarece eu consider că trebuie să citim ceea ce ne place, ceea ce credem noi că ne-ar dezvolta pe noi înșine cât și personalitatea noastră. Consider că dacă la școală am putea alege să citim ceea ce ne atrage, am citi mult mai mult și copiii ar fi mult mai atrași de literatură.

Nu ne împiedică nimeni să citim în timpul nostru liber ceea ce ne place, dar mulți dintre noi avem nevoie de un punct de plecare spre cunoașterea lecturii. Acel punct de plecare ne poate fi oferit de către profesori.

Pornind de la citatul: „Cărțile pe care le citim trebuie alese cu mare atenție, pentru că pot fi, cum a scris un rege egiptean pe biblioteca lui, Medicamentele sufletului.” (Oliver Wendell Holmes Sr.)

Cărțile ne ajută la culturalizarea personală. Literatura, așa cum reiese din citat, reprezintă medicament pentru suflet.

MENTIUNE: Albotă Silvia

Clasa a X-a B, Colegiul Tehnic Cibinium, Sibiu

Coordonator: profesor consilier școlar, Hainagiu Daniela Emanuela

PASIUNEA MEA, CITITUL

Pasiunea mea este cititul. Este o activitate care îmi face plăcere oricând. Este modul meu de a mă regăsi și pierde, în același timp, dacă pot spune așa. O consider o pasiune nobile, lucidă, deoarece are multe beneficii. Îmi îmbogățește vocabularul și îmi oferă mai multe perspective. Aflu lucruri noi și îmi întreține imaginația. Este o sursă inepuizabilă de cunoștințe și un mod excelent de a îmi ocupa timpul. Atunci când citesc, mă simt mai bine și mult mai deschisă la lucruri noi, simt cum curg ideile, simt libertate. Simt că mă reprezintă și, este acum o parte din mine. Mă simt foarte bine când țin o carte în mână și mă adâncesc în paginile și muzica cuvintelor ei.

Eu citesc toată ziua.

Citesc dimineața, în drum spre școală.

Citesc la școală, în pauze.

Citesc seara, înainte să mă pun să dorm.

Citind, dăm viață personajelor.

Este singura cale de a ține cărțile în viață.

În cărți regăsesc prieteni care-mi plac și îi admir, prieteni pe care nu-i plac chiar așa de mult.

Mă regăsesc câte un pic în fiecare.

Biblioteca este locul unde mă simt ACASĂ.

Cărțile sunt cărăușii civilizației.

*Fără cărți, istoria e mută, literatura nu are glas,
știința e infirmă, iar gândirea și meditația suspendate.*

(Barbara Tuchman)

MENTIUNE: Oltean Bianca

Clasa a X-a B, Colegiul Tehnic Cibinium, Sibiu

Coordonator: profesor consilier școlar, Hainagiu Daniela Emanuela

Anexă: Câștigătorii concursului și lucrările premiate, ediția 2020